

VOMI

**VERENIGING
OUD MILITAIREN
INDIËGANGERS**

SOBAT

7e jaargang - april 1992 - nr. 22

L.S.,

In 1988 onthulde Z.K.H. Prins Bernhard in Roermond het Nationaal Indië-monument 1945-1962. Sindsdien hebben tienduizenden sobats veelal met hun echtgenotes - een of meer keren een bezoek aan dat monument gebracht om er een paar ogenblikken stil te staan bij het grote offer dat zoveel wapenbroeders destijds overzee hebben gebracht. Voor Koningin en vaderland, maar zeker ook voor de orde en rust in die grote overzeese archipel. In 1990 zijn bij het monument nog 18 grote zuilen gebouwd waarop de namen van de 5843 omgekomen Indië-militairen zijn gegraveerd.

De bouw van het monument heeft in totaal rond een miljoen gulden gevergd. Voor het optrekken van de zuilen heeft de Minister van Defensie de helft daarvan op tafel gelegd. Honderdduizenden guldens zijn in korte tijd door de Indië-militairen zelf bijeengebracht. Daardoor is het ook een monument van ons allemaal samen geworden.

De Minister van Defensie heeft ook de zware financiële last van het periodiek groot onderhoud van onze schouders weggenomen. Wat voor de stichting overblijft zijn de lasten van de - wat onheerlijk gezegd - exploitatie (zoals b.v. de energierekening tot een bedrag van ± f 6000,- per jaar, de kosten van assurantie ad ± f 3000,- per jaar en de kosten van de jaarlijkse nationale herdenking. Om al die kosten te kunnen blijven voldoen vragen wij u toe te treden tot de in de stichtingsstatuten verankerde groepering "Vrienden van het monument". U kunt dat doen door jaarlijks een bedrag (minimaal f 25,-) in de kosten bij te dragen.

Wij stellen daartegenover de belofte, dat wij u periodiek op de hoogte houden van alles wat er rondom het monument gebeurt. En u ontvangt een kleurrijk certificaat dat bevestigt dat u Vriend van het monument bent geworden.

Voor uw hopelijk royale bijdrage zijn wij u bij voorbaat dankbaar en erkentelijk.

Namens het bestuur van de stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962,

Betty de Klerk, secr.

Foto: Nationaal Indië-monument te Roermond

Elk jaar vindt op 7 september om 14.00 uur bij dit monument een Nationale Dodenherdenking plaats.

Secretariaat:
Mauritslaan 1, 6074 AS Melick. Telefoon 04752 - 2094
Bankrelatie: Rabobank Roermond, gironummer 1049241
rekeningnr. 174174039.

LIEVER NIET IN GROEPSVERBAND? KIES DAN VOOR AURORA PrivacyTours.

Dit zijn individuele doch verzorgde reizen, opgesteld aan de hand van uw wensen en uw reisbudget.

U bepaalt zelf:

- uw vertrekdatum, reisduur en programma
- de luchtvaartmaatschappij waarmee u wenst te vliegen
- de gewenste accommodatie (vanaf guesthouses tot en met wereldklasse hotels)
- het gewenste vervoer en de excursies in uw vakantiebestemming(en).

Bij aankomst op uw bestemming wordt altijd voor uw vervoer en opvang gezorgd.

INDONESIË: Vraag naar onze brochure: "van Sabang tot Mersuke"!

Andere AURORA PrivacyTour bestemmingen en brochures:

- Thailand	- USA (vasteland)
- Maleisië	- Hawaii
- Singapore	- Brazilië

HAWAII

18 dagen WAIKIKI, per persoon al vanaf f 2.685,-
inklusief vliegbiljetten, bloemenhulde bij aankomst, accommodatie in een 2-persoonskamer, lokale belastingen en diensten van onze lokale nederlandsprekende vertegenwoordiging.

LOSSE TICKET VERKOOP

Van iedere luchtvaartmaatschappij en naar alle bestemmingen ter wereld zoals CANADA, AUSTRALIË, NIEUW ZEELAND.

AURORA TRAVEL SERVICE B.V. (ANVR/SGR nr. 1502/IATA)

Clauskindereweg 28-29, 1069 HN Amsterdam. Tel. 0206199377/6199396 (zaterdag telefonisch niet bereikbaar).
Kantooruren: maandag t/m vrijdag 09.00 - 17.00 uur. Zaterdag 09.00 - 12.00 uur.

Inlichtingen omtrent prijzen, dienstregelingen, afvaartdata, enz. worden verstrekt volgens de laatste in ons bezit zijnde gegevens, echter onder alle voorbehoud.
Registratie K.v.K. Amsterdam 147459

S O C I A L E C O M M I S S I E

Met herkenning begint erkenning.

Draagt ons borstembleem en onze nieuwe stropdas bij alle V.O.M.I. gelegenheden.

U kunt ze weer bestellen bij uw afdelingspenningmeester.

Borstembleem f 12.50, stropdas donkerblauw f 22.50, stropdas donkerrood f 22.50.

Ster-stickers in VOMI-kleuren f 1,-.

Het assortiment van artikelen wordt zo snel mogelijk uitgebreid.

WIM'S MILITARIA'S

boek/foto/Militaria Expos

Postbus 6129, 3002 AC Rotterdam-Netherlands, telefoon 010-4378963. Verkoopt ten behoeve van Sociaal Fonds V.O.M.I. stropdassen en borstemblemen tijdens de filmvoorstellingen en een uitgebreid assortiment mil. emblemen etc.

Postzegels, gebruikt of ongebruikt, binnen of buitenland, bewaar ze en stuur uw postzegels naar mw. J.M. Holewijn, De Goede Hoop 13, 2021 AP Haarlem.

Haar telefoonnummer is nu! 023-253058.

OORLOGSGRAVENSTICHTING

BESCHERMVROUWE H.M. DE KONINGIN
ERE-VOORZITTER Z.K.H. DE PRINS DER NEDERLANDEN

Het aantal bloemleggingen in het Verre Oosten nam opmerkelijk toe.

Bloemlegging en graffoto's (Verre Oosten)

Door tussenkomst van de Oorlogsgraavenstichting is het mogelijk om bij graven van Nederlandse oorlogsslachtoffers in het Verre Oosten bloemen te plaatsen. Een annonce over deze mogelijkheid werd geplaatst in een aantal uitgaven o.a. van oud-strijders- en reüniverenigingen, in verband met het feit dat het 50 jaar geleden was dat ons Koninkrijk in de oorlog werd betrokken en de bevrijding 45 jaar geleden.

Hierdoor nam het aantal bloemleggingen ten opzichte van 1988 opmerkelijk toe.

In Indonesië bedroeg het uitgevoerde aantal opdrachten 1439 inclusief 33 kransleggingen namens diverse verenigingen en comité's. (In 1988 bedroegen deze aantallen 926 resp. 27). Op verzoek van nabestaanden werden 936 graffoto's verstrekt (450 in 1988).

Op de Erevelden in Thailand werden 226 bloemstukjes geplaatst, inclusief 2 kransen (In 1988 bedroeg dit aantal 144).

In Hong Kong werden 2 bloemleggingen uitgevoerd.

De kosten van een bloemlegging in Indonesië bedragen f 7,50, met foto f 10,-. Tevens is het nu mogelijk voor de Erevelden in Indonesië kleine kransen te bestellen voor plaatsing bij de individuele graven; kosten -16,- inclusief foto. Grote kransen van f 30,- tot f 50,- zijn bedoeld voor kranslegging bij de monumenten, door comité's en verenigingen.

Voor Thailand kunnen uitsluitend eenvoudige bloemstukjes worden besteld. De kosten bedragen f 10,- inclusief een kleine foto.

Bestellingen dienen uiterlijk 8 weken voor de gewenste uitvoeringsdatum in ons bezit te zijn.

De eenvoudigste wijze van bestellen is per giro, onder vermelding van: naam overledene, het Ereveld en de gewenste datum.

Voor Hong Kong, Singapore, Ambon en Birma gelden aparte voorwaarden waarover desgevenet nadere inlichtingen gaarne worden verstrekt.

Wat Birma betreft moet rekening gehouden worden met grote vertraging en zelfs met een tijdelijke onuitvoerbaarheid van opdrachten.

Kleurenfoto's van Erevelden

Overzichtsfoto's van Erevelden in Europa en het Verre Oosten kunnen per giro of telefonisch worden besteld. De prijs voor een foto in het formaat van 18 x 24 cm. bedraagt f 15,- inclusief porto.

Wie nadere inlichtingen wenst kan zich richten tot de

OORLOGSGRAVENSTICHTING

Bankplein 5

Postbus 85981 - 2508 CR 's-Gravenhage

Telefoon 070 - 3541300 - Giro 401.000

Vereniging Oud Militairen Indiëgangers

K.v.K. ARNHEM V. 123191

V.O.M.I.

K.T.O.M. "BRONBEEK"

Velperweg 147

6824 MB Arnhem

7e jaargang, nummer 22

April 1992

Jaarcontributie minimaal f 27,50
inclusief 6x per jaar "Sobat"

Ereleden

J.W.J. in den Berken
Mevr. U. Zantinge-Edens

Raad van Advies

Brigade-Generaal der Fuseliers R. Boekholt
adj. in b.d. H.M. de Koningin
Brigade-Generaal b.d. Ridder MWO W. Eoka
Kolonel der Fuseliers M. Bevers
Chef Staf "1e Divisie 7 december"
Luitenant-Kolonel L.M. Stafleu
Stafofficier van de Inspecteur-Generaal
der Krijgsmacht
Luitenant-Kolonel der Artillerie b.d.
M.M. Bakker

Dagelijks Bestuur

Voorzitter: J. Dijkema
Vice-Voorzitter: G. Deteman
Secretaris: G. Deteman, Brongras 68
3058 PB Rotterdam tel. 010-4205138
Bestuurslid: Drs. T. Lentz, Zuylenburg 7,
3904 JT Veenendaal
Penningmeester:
D. Marinus, Lijsterlaan 12
3055 CH Rotterdam, tel. 010-4188239
Postbanknummer 42.38.398
Amrobanknummer 45.8591.300
I.n.v. Vereniging Oud Militairen Indiëgangers
Rotterdam

Ledenadministratie

M. den Hollander
Staringstraat 218, 5343 GL Oss,
tel. 04120-25109

Voorzitter Sociale Commissie

Victor C. Bridé
Van Nijenrodestraat 117, 2597 RL Den Haag
tel. 070-3280158

Redactiecommissie

J.P.C. Rausch
Kon. Wilhelminalaan 387, 2274 AK Voorburg
tel. 070-3857834
R. Grit
nr. 80, 9458 TD Balloo
tel. 06924-1361
J. Zwaan
Lijzde 45, 1034 KN Amsterdam
tel. 020-6319151

Fimdienst

J. de Wit, Molenbrink 80
2563 GR Den Haag
tel. 070-3977822

Correspondentie

1. Opgave nieuwe leden, adreswijzigingen en inlichtingen omtrent contributie betalingen te richten aan de leden-administrateur.
2. Zaken, die vereniging betreffende, richten aan de secretaris dagelijks bestuur.
3. Koperij: oproepen, ingezonden stukken en afdelingsnieuws richten aan redactie J.P.C. Rausch.

Een vakwerkbrug. Onze Genie? Kunstenaars waren het! pagina 11

(J.J. van der Bilt)

De krijgsgevangenen, een vervolg.

Met mijn voorgaand artikel dacht ik een knuppel in een hoenderhok te hebben gooid er is echter geen enkele hoen opgevlogen. Bovendien had ik een discussie beoogd, ook daarvan heb ik niets bespeurd.

Ik zal daarom maar verder gaan met mijn monoloog, want dat lijkt het te worden. Misschien blijft er hier en daar toch iets van hangen.

In dat vorig artikel heb ik gezegd dat in 1940 toen H.M. de Koningin en de wettige Nederlandse regering uitweken naar Engeland, zij daarmee aangaven dat Nederland de strijd tegen de overweldigere wenste voort te zetten.

Een logische consequentie van deze beslissing tot voortzetting van de strijd is wel dat elke krijgsgevangene zich, zo mogelijk, aan gevangenschap dient te onttrekken.

Het afgeven van een loyaliteitsverklaring ofwel "erewoord" om aan intemering te ontkomen is daarmee te enen male in strijd. De onduidelijke situatie na de capitulatie en het feit dat de betrokkenen niet op de consequenties van zulk een "ere-

woord" waren voorbereid heeft velen er toe gebracht een dergelijke verklaring af te geven.

Hoe achteraf de Nederlandse overheid (maar ook de Nederlandse krijgsmacht) over het afgeven van een dergelijke verklaring heeft geoordeeld is te vinden in het Handboek voor de soldaat blz. 6-6 (VS 2-1350 Uitgave 1972).

Daar staat namelijk expliciet: "De militaire status eindigt niet indien u bent krijgsgevangen gemaakt, de strijd tegen de vijand wordt toch voortgezet zij het nu zonder wapens."

En in art 26f (Regl. betr. Krijgstucht) wordt heel duidelijk gezegd "Het is de krijgsgevangen militair niet geoorloofd op erewoord of belofte algehele vrijlating te aanvaarden."

De lessen uit de situatie van "toen" zijn klaarblijkelijk goed geleerd.

Als het echter waar is dat door sommige in krijgsgevangenschap geweest zijnde officieren de ondergedoken collega's als deserteurs zijn bestempeld en als het waar is dat officieren later bij bevorderingen

Vervolg op pagina 2

Kopij Sobat nr. 23 uiterlijk inzenden 30 mei 1992

Vervolg van pagina 1

door het feit dat zij zijn ondergedoken, zijn gepasseerd dan is dat beschamend. Alsof het onterecht geven van een "erewoord" kan worden gecompenseerd door daarna prat te gaan op het houden daarvan.

De verplichting van de krijgsgevangen militair om zich, als zich daartoe een gelegenheid voordoet, aan krijgsgevangenschap te onttrekken kan betekenen dat hij zich buiten het bezette gebied kan begeven maar ook dat hij de strijd in het bezette gebied "ondergronds" kan voortzetten. Bij dit alles moet een ding echter niet worden vergeten. Toen ik in 1943 onderdook was ik mij er maar al te goed van bewust dat niet iedereen de weg wist naar het vinden van een onderduikadres. Met name in de grote steden was dit niet het geval. Bovendien kon het verzet niet met zijn activiteiten te koop lopen. Dat niet een ieder kon onderduiken in het geval hij werd opgeroepen tot krijgsgevangenschap. Arbeitseinsatz of arbeidsdienst is evident. Daarover kan geen misverstand bestaan.

Waarom ik dit alles "oprakel"?

Omdat in het Dagelijks Bestuur van het Veteranenplatform het besluit is gevallen dat de "problematiek van de ondergedoken militairen geen actiepoint voor het VP is omdat hun positie is geregeld in WUV/WUBO."

WUV=Wet Uitkeringen Verzetsslachtoffers

WUBO=Wet Uitkeringen Burgeroorlogsslachtoffers

De rechtspositie van de ondergedoken militairen is dus geregeld. In twee wetten nog wel. Maar deze twee wetten gaan over "slachtoffers" en dat lijkt mij niet bepaald een goed uitgangspunt als het gaat om de rechtspositie van een bepaalde groep militairen.

Voor mij is het echter wel een feit dat ik in 1944 mijn eerste lessen in wapenkunde gehad heb van een ondergedoken militair en niet van een die zich voor krijgsgevangenschap had gemeld.

Met alle waardering voor het recht van de krijgsgevangen geweest zijnde militairen steekt het mij dat de belangen van de ondergedoken militairen zo achteloos terzijde worden gelegd.

Nu vind ik het begrip "verzetmilitair" ter onderscheiding van de krijgsgevangen militair een maar vreemd fenomeen. De nadruk wordt daarbij namelijk gelegd op het verzet (en de gevolgen daarvan) en dat is naar mijn mening de zaak op de kop zetten. De vraag is er simpel een van hun status als "militair die zich niet heeft gemeld om geïnterneerd te worden."

Het verzet (veel zijn echter gewoon ondergedoken geweest) speelt in verband met hun status, naar mijn opvatting, geen enkele rol.

In mijn vorig artikel heb ik gezegd dat ik het niet eens was met de stelling van Prof. Mr. Dr. J.P.A. François dat "Herstel van krijgsgevangenschap eerst plaats had na aanmelding."

Hij zou dan na gevangenneming namelijk geen beroep kunnen doen op een behandeling als ware hij een ontvluchte krijgsgevangene.

Deze stelling heeft echter alles te maken met de status van de ondergedoken militair.

Is dit standpunt juist dan kan de ondergedoken militair niet stellen zich aan krijgsgevangenschap te hebben onttrokken omdat hij zich niet eerst in de krijgsgevangenschap had "hersteld."

Echter, het krijgsgevangenvoerdrag van 1949 bevat een bepaling over de behandeling van krijgsgevangenen (ingebracht op uitdrukkelijk verzoek van Nederland) waarin wordt gezegd dat ook op een behandeling als krijgsgevangene aanspraak kunnen maken: "personen, behorend of behoord hebbend tot de gewapende macht van het bezette gebied, indien op grond daarvan de bezettende Mogendheid het noodzakelijk oordeelt hen te interneren - zelfs indien zij hen aanvankelijk heeft vrijgelaten - terwijl de vijandelijkheden nog voortgang vinden buiten het door haar bezette gebied."

Het oordeel van de bezettende mogendheid om tot internering over te gaan is dus bepalend voor het feit of men als krijgsgevangene dient te worden behandeld en niet het feit van de internering zelf, noch de activiteit van het zich melden.

Maatgevend voor de ondergedoken militairen is derhalve dat, indien zij geen vrijstelling (Ausweis) tot internering hadden, zij aanspraak konden maken op een behandeling als krijgsgevangene indien zij zouden worden gevangen genomen. Ipso facto zijn zij te beschouwen als militairen die zich aan krijgsgevangenschap hebben onttrokken.

Op dit standpunt heeft de Nederlandse regering zich in Londen duidelijk gesteld, toen tot onderduiken werd opgeroepen.

En als gevluchte krijgsgevangenen in realiter weer als "in actieve dienst" zijn te beschouwen is dat ook de status van de "ondergedoken militair" mits hij bij gevangenneming als krijgsgevangene zou zijn geïnterneerd.

Vele ondergedoken militairen hebben het kader gevormd bij de opbouw van ons leger in 1945 en zijn als kader meegeweest naar Indië. Hun inzet is buitengewoon geweest en wij zullen als hun strijdmakkers ook voor wat betreft deze problematiek naast hen staan.

Als door kamerleden in de discussies over het pensioen van de "zwarte weduwe" bij herhaling het woord rechtsstaat in de mond wordt genomen, dan zouden wij het op prijs stellen ook in dit verband de beginselen van de rechtsstaat in de beschouwingen te betrekken.

Naschrift.

Toen ik met bovenstaand verhaal bezig was werd mij uiteraard ook de positie van de KNIL-militairen die krijgsgevangen zijn geweest indachtig.

Als er een lezer is die mij hierover voldoende informatie kan verstrekken houd ik mij daarvoor aanbevolen. Mij intrigeert namelijk het volgende:

De wettige Nederlandse overheid heeft na de inval van de Duitsers, Nederland formeel in staat van oorlog verklaard met Duitsland. Na de aanval op Pearl Harbour heeft dezelfde wettige Nederlandse overheid de oorlog verklaard aan Japan.

In beide gevallen zijn onder die wettige regering Nederlandse troepen ingezet en zijn krijgsgevangenen gemaakt.

Zijn door diezelfde overheid de beide "soorten" krijgsgevangenen gelijk behandeld?

De volgende citaten uit kranten en tijdschriftartikelen doen mij het spoor bijster raken:

Gemakshalve wordt daarbij vergeten dat de oud verzetsmilitairen en ex-KNIL-ers ook dertig en meer jaren hebben moeten wachten op erkenning en een eenmalige uitkering.

De erkenning van de verzetsmilitairen voltrok zich in de sfeer van pensioenrechten en geneeskundige verzorging.

Ex-KNIL-militairen hadden recht op hun bezoldiging, maar de regering van Indonesië heeft haar verantwoordelijkheid in deze niet ingevuld.

"Ik vind dat u (NB voormalige krijgsgevangenen) terecht actie voert; er is een schrijnende tegenstelling tussen het feit dat zelfs de militairen van het Kon. Ned. Ind. Leger, zij het na lange tijd, een uitbetaling hebben gehad, terwijl uw groep tot op de dag van vandaag geen enkele adequate tegemoetkoming heeft ontvangen" (Brief van Dr. L. de Jong aan S. Sanders in 1986).

Wat mij het meest heeft gefraspeerd in bovenstaande brief van L. de Jong is het woordje "zelfs", maar misschien ben ik wat overgevoelig op dit punt.

Waar het mij om gaat is niet het feit dat de verschillende groepen een uitkering hebben gehad maar op grond van welke overwegingen en motiveringen zij die hebben gehad.

Is dit niet het geval geweest dan zijn alle verwijzingen naar die uitkeringen volkomen bezijden het daadwerkelijke probleem.

Wie kan mij daarover nauwkeurig inlicht-

ten? Tot nu toe is het voor mij een ondoorzichtige brij en volkomen abracadabra.

Vragen die ik heb zijn bijv.:

Hebben de toevallig zich met verlof in Nederland bevindende KNIL-militairen die in Duitse gevangenschap zijn geraakt wel hun wedde gekregen, maar de in Japanse krijgsgevangenschap geraakte militairen niet, omdat de Nederlandse overheid die verplichting aan een wanbetaler heeft overgedragen?

Als bovenstaande werkelijk zo is kan iemand mij dan duidelijk maken op welke rechtsgronden dit is geschied?

Dat bij de soevereiniteitsoverdracht de staat Indonesië de rechten en verplichtingen van de Nederlandse staat heeft overgenomen kan toch niet slaan op financiële

verplichtingen ontstaan in de oorlog tegen Japan tegenover de eigen Nederlandse onderdanen?

Is dit wel een gevolgd interpretatie dan kan het toch niet aangaan dat zoiets geschiedt zonder toestemming van de schuldeisers i.e. de krijgsgevangenen geweest zijnde militairen. En ook al zou dat wel mogelijk zijn is dan een vrijwaring in geval van wanbetaling niet een essentiële voorwaarde?

Wie helpt mij hier uit de droom? Ik kan mij namelijk niet voorstellen dat zoiets onfatsoenlijks door een Nederlandse regering zou worden gedaan. En dat terwijl ik bij herhaling vraagtekens heb gezet bij de rechtsopvattingen van de Nederlandse overheid.

T. Lentz

eraard met een plechtig gezicht moet de Indonesiërs als huichelachtig zijn overgekomen, wetende dat de nieuwsgaring "Mensenrechten" in nauwe samenhang werd uitgeoefend met de ontwikkelingsgelden. De Minister van Justitie werd genegeerd onze Minister zou wel eens even de gevangenen inspecteren, zonder voorkennis en dat is bij diplomaten die buitenlandse politiek bedrijven niet de gewoonte. De Indonesiërs worden daar malu van en wel zodanig dat ze feitelijk zeiden: "Barst maar met je hulp" Juist nadat in voorgaande jaren, vele tienduizenden Indonesië bezochten tot Leden van Het Koninklijk Huis toe, de handelsbetrekkingen in opgaande lijn waren, de hulpverleners graag in Indonesië werkten en zeker gewaardeerd werden wordt deze band verbroken. Zijn wij als Indië militair niet objectief genoeg. Bekijken we het niet allemaal te emotioneel? Weet u Minister Pronk dat er uitstekende betrekkingen bestaan tussen Indiëgangers en oud militairen van de Republiek Indonesië? We moeten ons echter steeds meer ergeren, zo ook de laatste berichten dat de NOVIB overweegt een biografie te schrijven over de deserteur Princen. Tien tegen een dat deze proleet de Indonesische regering weer flink over de hekel zal halen zich gedekt wetende als "Voorzitter van Mensenrechten". Als het boekwerk dan toch gaat verschijnen gebruik dan als inleiding hoofdstuk 2 van het boekje, "Taboe op Bali" als een soort korte biografie, nota bene geschreven door een van uw voormalige ambtenaren van Ontwikkelingssamenwerking, een zekere mijnheer Giebels. Als u dat gelezen hebt en daar twijfel ik niet aan, het boek verscheen reeds voor uw befaamde handdruk omstreeks begin jaren tachtig. Mijnheer Giebels zal er wel minder gelukkig mee zijn, het past niet zo in het schema maar het staat er. Minder vleidend voor ons, als oud Indië militair kan ik mij niet voorstellen dat een regeringsleider zich wil ophouden met een dergelijk individu. Dan hoort u het ook eens van een ander. Of moeten we ons thans gelukkig prijzen dat u nu ook de hakken tegen elkaar moet zetten en goed moet luisteren naar een Minister van Buitenlandse Zaken aan wiens bekwaamheden we niet twifelen.

Ik geloof best dat er een omwenteling ten goede tot stand kan worden gebracht en dat moet mogelijk zijn voor de vele duizenden die gewerkt hebben aan de goede band met Indonesië. Van de schuivende panelen is er thans één geblokkéerd, het handje van Jantje zit klem.

J.P.C. Rausch

Van de Bestuurstafel

Ons bestuur verzond onderstaand schrijven aan de Nederlandse Organisatie van Internationale Ontwikkelings Samenwerking.

Rotterdam, 22 februari 1992

Mijne Heren,

Met intense verbazing en huivering lezen wij in het Algemeen Dagblad van 20 februari 1992 dat uw instelling van zins is een biografie te wijden aan de moordenaar Poncke Princen.

Nu eindelijk de minister van Defensie zover is dat er gedacht wordt aan erkenning dat de in de jaren 1946-1950 door de Nederlandse regering naar het voormalige Nederlands-Indië gezonden militairen onder uiterst moeilijke omstandigheden langdurig dienstplicht hebben moeten doen, komt u met de gedachte een overloper die naar eigen zeggen tenminste 24 Nederlandse militairen heeft vermoord, recht te doen wedervaren.

Eik woord dat over deze man in de publiciteit wordt gebracht is een aanfluiting tegenover de slachtoffers die hij aan onze zijde heeft gemaakt.

Het is een regelrechte schande dat u zelfs maar een gedachte aan deze man wijdt. Een deserteur en moordenaar zoekt begrip?

De Nederlandse militair heeft destijds in Nederlands Oost-Indië veel en veel meer aan ontwikkelingshulp gedaan dan de huidige minister voor ontwikkelingssamenwerking ooit zal kunnen bereiken of begrijpen.

Namens de ruim 5000 in Indonesië achtergeblevenen, wier namen u in het monument te Roermond stuk voor stuk kunt lezen, vragen wij u dringend: vergeet Princen voor altijd en schrijf geen letter over hem.

"Het handje van Jantje"

Wij waren niet zo dikwijls in Indonesië, maar voor ons gevoel wel lang, drie tot vier jaren, buiten degene die daar geboren en getogen waren. We konden op ons klompen aanvoelen dat de steeds beter wordende betrekkingen van Nederland met Indonesië een keer schipbreuk moesten lopen met het eigenzinnige optreden van Minister J. Pronk waarbij in het bijzonder de oud Indië militairen werden getroffen door het beledigende optreden van een rege-

ringsvertegenwoordiger in samenhang met de deserteur provocateur Princen die niet schroomde de publiciteit te zoeken elders dan in het land waar hij nu woont. Deze deserteur die door de jonge staat Indonesië genegeerd wordt waarbij hem (gelukkig) zelfs een verbod is opgelegd om Indonesië te verlaten was een aanspreekpunt van Minister Pronk waarmee hij feitelijk tegen de haren in streek van de Indonesische regering waarover nogal eens negatief wordt gesproken met de woorden "Het regiem van Indonesië" in plaats van de regering van Indonesië. Dat de Minister, met zijn rug naar de Nederlandse erevelden een krans lag op het graf van President Sukarno, uit-

Zomaar een kaap...?

**Van Indië naar Indonesië
(een terugblik)**

De oceaan ligt er rustig bij, alsof hij niet weet welke kant hij zal opgaan. 't Is woensdag 20 mei 1989 en ik sta op het uiterste puntje van Zuidwest-Europa: Kaap Vincent; bij de Portugezen bekend als Cabo de Sao Vicente. Het is een beroemde kaap. In het verre verleden werd hij als de slaapplek van de goden beschouwd. Geen sterfeling mocht hun rust verstoren. Mogelijk ben ik daar nu toch mee bezig, hoewel ik me uiterst kalm gedraag.

Er zijn heilige bergen en er zijn heilige meren, maar dit was een heilige kaap. Voor de Romeinen betekende dit een eindpunt van hun zuidwestelijke opmars door Europa en zij vertaalden de toenmalige Portugese naam *Fim do Mundo* ("einde van de wereld") in: *Promontorium Sacrum* en hij kreeg daardoor een magische klank: "het heilige voorgebergte". Zij beschouwden deze kaap als de uiterste en niet te overschrijden grens van de bewoonde wereld.

Ook later, in de middeleeuwen, zag men het belang in van deze kaap en bouwde men er een vesting, die als de sterkste van Europa werd beschouwd. En nu, als een baken in zee, verheft zich een vuurtoren op deze versterkte plaats, zo'n tachtig jaar geleden gebouwd, die 's nachts zijn verre lichtstralen uitzendt over de Atlantische Oceaan en de Golf van Cadix.

Aan die Golf, zes kilometer terug, ligt nog een getuige van een levend verleden: Sagres, het toenmalige startpunt van de grote ontdekkingsreizen. Hier waart de geest nog rond van prins Hendrik de Zeevaarder, zoon van koning Jan I van Portugal, die in de 15e eeuw de promotor was van alles wat maar varen kon om nieuwe werelden te ontdekken. Veertig jaar van zijn leven bracht deze prins op de eenzame rotsen van Sagres door, waar hij een vesting liet bouwen, geleerden ontving en scholing gaf aan hen die de zeeën wilden bevaren.

Een door stenen gemarkeerde en op een windroos (roosvormige figuur die de windrichtingen uitbeeldt) lijkend lijnenspel van 43 meter in doorsnee, herinnert er nu nog aan dat de beroemde Zeevaarder hier zijn hoofdkwartier had, waarin de ideeën over de ontdekkingsstochten gestalte kregen.

Kaap Vincent. Dit is niet zomaar een kaap. Als ik over de Atlantische Ocea-

an uitkijk, gaan automatisch mijn gedachten terug in de tijd, ruim 43 jaar geleden. Juist op dit punt wordt de koers 90 graden verlegd. Van het noorden komend, varend naar het Indië van toen, ga je pas op dit punt oostwaarts. Niet eerder. En zo fungeert deze kaap als een reusachtig scharnier, een draaipunt naar het Verre Oosten. Voor mij, en duizenden anderen, gold hier dat we toen een taak tegemoet gingen: een opdracht, maar ook een avontuur. In die volgorde. En als eens de thuisreis wordt ondernomen, is 't ook dit punt waar pas naar het noorden wordt gevaren: naar het soms zo koude Nederland, maar toch: je thuis.

Je thuis? Voor de Molukkers en de Ambonezen was het destijds precies andersom. Zij ervoeren de historische noodwendigheid, door van hun thuisland weg te varen om er niet meer terug te komen. Een deur sloeg achter hen dicht.

Kaap Vincent. Toen. Een punt van komen of van gaan. Toen was het gaan.

Donderdag 3 januari 1946: We ronden met het troepentransportschip "Alcantara" de Kaap, richting Straat van Gibraltar. Geen mens weet wat ons, oorlogsvrijwilligers, te wachten staat. Uitgerekend op oudejaarsavond waren we de haven van Southampton uitgevaren. En op nieuwjaarsdag geen gebruikelijke visites aan de familie, maar zeeziek hangend over de reling. De

Ik bedenk, dat we geen militairen zijn die een koloniale oorlog gaan voeren. Een zekere mate van onafhankelijkheid is reeds aan Indië toegezegd en door Koningin Wilhelmina verwoord tijdens één van haar vele boodschappen over Radio Oranje. Maar er is nu een chaos daar. De orde moet hersteld worden om een basis te creëren voor redelijk overleg. Veel landgenoten zitten nog in kampen, zo is ons gezegd. Kampen, die nota bene bewaakt worden door Japanners! 't Lijkt me een goede zaak dat Nederland zijn verantwoordelijkheid toont door orde op zaken te stellen in het gezagsvacuum dat sinds de Japanse capitulatie is ontstaan. Daarom gaan we. Wie zou er anders moeten gaan?!

Gek eigenlijk; als ik tien jaar jonger of tien jaar ouder was geweest, zou mijn leven volkomen anders zijn verlopen. Nu heb ik mijn jeugd doorgebracht in de crisisjaren en halverwege de oorlog kwam ik precies in aanmerking om verplicht in Duitsland te gaan werken. Ik weigerde dat, kwam in het verzet terecht en raakte vooral daardoor vervuld van trouw en toewijding aan "koningin en vaderland". Haat of persoonlijk gewin hebben mij toen, maar ook nu niet, gemotiveerd om te handelen zoals ik gedaan heb. In ieder geval heeft al het voorgaande er toe geleid dat ik nu op dit schip zit, met een toekomst voor ogen die nog nooit zo onzeker heeft geleken. Die man op de kade van Southampton had misschien wel gelijk toen hij zei: "Als jij weer heel terugkomt, mag je je handjes wel dichtknijpen". En ik kwam, Goddank weer heel terug. 't Is zondagavond 27

Kaap Vincent, draaipunt naar het oosten

Golf van Biskaje schijnt daar patent op te hebben. Maar nu, bij de Kaap, gaan we echt oostwaarts en rustiger vaarwater tegemoet; althans voorlopig.

De wens om naar Indië te gaan, is al in de bezettingsjaren ontstaan. Wie kent niet de leus: eerst de moffen weg en dan de Jappen uit "ons" Indië? Voor de meesten van ons was er eigenlijk geen andere keus. Net als bij de Kaap. Eénmaal daar aangekomen, is er nog maar één koers te varen: naar de Oost!

juni 1948. De klok wijst tien uur als wij opnieuw Kaap Vincent passeren. Onze "Kota Baru" wijzigt z'n koers van west naar noord, recht op huis aan. We verlangen naar thuis. Vanaf de Atlantische Oceaan komt de mist opzetten. Is dit een metafoor van de ondoorzichtbaarheid van de Nederlandse politiek? Of heeft het te maken met het onbegrip van het "thuisfront"? Want ik denk dat men in Holland weinig heeft geweten van onze dagelijkse belevenissen in het verre Indië. Dat

niet-begrijpen is uit de gevoerde correspondentie wel duidelijk gebleken. En toch verlangen we naar huis. Morgen moeten we onze tropenuniformen inleveren. Uiterlijk althans leggen we daarmee het laatste af wat ons aan die tropen doet herinneren. Maar innerlijk voelen we, dat we een heel leven achter de rug hebben: een leven dat 2½ jaar heeft geduurd. Ik deed m'n plicht, maar tegelijkertijd voel ik, dat het voor Indië misschien wel een ramp zou kunnen betekenen als de "7-decemberbelofte" van koningin Wilhelmina niet verwezenlijkt kan worden.

De doden hebben we achter moeten laten en velen zullen invalide terugkomen. Gelukkig hebben we veel meer gedaan dan onze wapens gebruiken. Het openbare leven hielpen we weer op gang. We brachten rust, herstelden de wegen en tot in de verste dessa verzorgden we gewonden en zieken. Kortom, we deden zoveel dingen die niets van doen hadden met militaire taken.

Voor mij en vele anderen is het tevens een geweldige belevenis geweest om met dit prachtige land kennis te maken. Het leren kennen van de bevolking, vooral in plaatsen waar we lang verbleven, is werkelijk onvergetelijk. Indië en zijn bevolking verdient alles wat maar wenselijk is.

Was het zinloos? Misschien is het nog te vroeg om deze vraag te beantwoorden. Ik heb m'n best gedaan en moet nu denken aan m'n eigen toekomst. De crisisjaren, de oorlog, onderduiken en verzet, de honger en de angst, en nu drie jaar militaire dienst, me dunkt dat ik mijn portie wel gehad heb!

Ik zit op een scharnier in de tijd, Kaap Vincent, weg van het oosten, 90 graden

draaiend naar het noorden, naar huis! We kwamen thuis, bijna veertig jaar geleden. Met vragen. Hadden wij, Nederlanders, niet het recht, maar ook de plicht om in het Indië-van-toen de orde te herstellen? Waarom werden de volksverraders in Nederland voor het gerecht gesleept en waarom geldt dit niet voor hen die heulden met de door velen zo gehate Japanners? Sterker nog: waarom moet er nu juist met hen ook nog worden onderhandeld? Zijn hun nationale motieven wel zo zuiver? Aangetoond kan worden dat de volksheld Soekarno duizenden Indonesische dwangarbeiders de dood heeft ingejaagd, toen zij hun diensten moesten verlenen aan de Japanse bezetter. En kan ons nationale geweten de toets van de kritiek doorstaan? Het zijn vragen die later misschien in de geschiedenisboeken zullen worden beantwoord.

Nu sta ik op de Kaap, op woensdag 20 mei 1989, en de vragen hebben antwoord gekregen.

De geboorte van de Republiek Indonesia is allang een historisch feit. Maar dat ging niet zomaar. In vier jaar tijds werd het als het ware losgescheurd van ons koninkrijk. En zoals elke geboorte, ging ook deze gepaard met weeten en pijn, zowel voor het moederland als voor de nieuwe onafhankelijke republiek. Onafhankelijkheid in de kinderschoenen, dat wel. 't Ging te snel. Nederland deed er eens tachtig jaar over om de eigen onafhankelijkheid een start te geven.

Nog lang niet bekomen van die vijf barre jaren van bezetting, werd ons land geconfronteerd met een reeds eerder signaleerde drang van Indië om "zichzelf" te zijn. Of was het slechts

een minime bovenlaag van al of niet afgestudeerde studenten, die achter die drang de drijfveer was? In ieder geval niet de gewone man of vrouw. Zij hielden toen we voorgoed vertrokken.

De wereldopinie, vertolkt door de nog jonge Verenigde naties, kon blijkbaar niet anders dan aan die vrijheidsdrang de nodige ruimte geven. Zoveel ruimte, dat Nederland nog met militaire middelen, noch met politiek overleg, zijn doel bereiken kon. En dat doel was, zoals gezegd, éerst orde op zaken stellen en dan geleidelijk aan de belofte van de Nederlandse regering inlossen, zodanig dat alle zo verschillende bevolkingsgroepen van Indonesië de vruchten van die onafhankelijkheid zouden proeven. Een samenwerkingsverband met Nederland zou dan mogelijk zijn geweest.

't Ging anders. Maar waren daarom onze pogingen zinloos? En als het ons gelukt was?? Elke oorlog, ook al mocht het toen niet zo genoemd worden, is zinloos als je hem verliest. Wellicht was het allemaal net zo zinloos als de pogingen van een ouderpaar om hun kind in een bepaalde richting op te voeden en dan later te bemerken dat datzelfde kind een tegenovergestelde kant opgaat.

Net zoals dat bij Kaap Vincent kan gebeuren

Een scharnier in de tijd

Vaarwel Kaap Vincent

Je bent niet zomaar een kaap

Han Vossepoel

Burgemeester d'Hondt met de bewoners van zijn gemeente, "onze sobats" (Nijmegen)

Draaginsigne gewonden

Weten jullie het nog sobats, bij opkomst te oefening, ontvangst op de diverse stations. Het kader begon al tegelijk te commanderen. "Opstellen met drieën naast elkaar!" "Koffer in de linkerhand" afgewisseld met het Co "Koffers in de rechterhand."

Daarom is het zo leuk om een foto te plaatsen van de sobats W. v.d. Pol, van Son, W. Busser, E. Schiks, M. van Daelen en P. Peters. Ze werden gewond in 1940-1945-1950. Het waren leden van de BNMO, van Wapenbroeders en van de VOMI die hier door de "commandant" van de gemeente Nijmegen de Burgemeester de heer E. d'Hondt soepel naast elkaar in linie werden opgesteld. Een stapje voorwaarts, een stapje achterwaarts, vormen van het exercitiecommando "Naar rechts-richten." Zo hoort het ook, alle veteranen op een gelid. Sobat Busser en sobat J. van Son, lid van de VOMI maar ook van een andere vereniging.

Maar... de inzendingen van courantenverslagen, eigen verslagen, dreigen te veel te worden voor ons blad om alles te plaatsen. We proberen het in beknopte vorm. Dank voor uw inzendingen.

Ook in Roosendaal reikte Burgemeester M. Marijnen weer 2 Draaginsignes uit aan de sobats J. de Laat die zelfs tweemaal gewond raakte op 29 december 1947 en 11 januari 1949 en aan sobat A. de Bruijn die op 18 februari (?) in Indonesië gewond raakte. Het was een kleine maar sfeervolle bijeenkomst bijgewoond door de voorzitter

en de sociaal commissaris van de vereniging West Brabant van de VOMI. Een sobat die destijds ook met de koffer in zijn linkerhand de Cornputkazerne in Steenwijk werd binnemarcheerd was Gerrit Brolsma. Hij behoorde tot 4-9 RI en dat kan niet anders dan een stoere Fries zijn. Als de redactie niet mis is kreeg Gerrit het draaginsigne zelfs opgespeld door een andere Fries, burgemeester Houtsma van Wijk bij Duurstede. Op de foto lijken het wel broers maar alle Friezen lijken blijkbaar op elkaar. Noem de plaatsen Solo en Klaten en Gerrit durft nu zijn verhaal te vertellen. Convooi reed op een trekbom, twee man gedood, twee zwaar gewond en Gerrit scherfjes in zijn oog en een doof linker oor. "In een door de dienst." Dat had je gedacht, niet over praten, niet klagen maar dragen. Als je in overheidsdienst was dan werd je afgekeurd, gewoon een "Afstandsverklaring" tekenen en wegwezen. Voor jou met je gebreken stonden tien anderen klaar die niets mankeerden. Een "Draaginsigne Gewonden" is niet zomaar een speldje aan iedere speld zit een verhaal dat men nu pas durft te vertellen. Er waren vele sobats die hun mankementen verzwegen, moesten verzwijgen terwille van het feit dat werkgevers toen verplicht waren om gedemobiliseerde Indië militairen terug te nemen in dienst. Een gebrek was een argument om die dienstbetrekking te verbreken. Ook het loon, vaak kon je voor hetzelfde maand-of weekgeld terug maar je was 4 jaar ouder en met die beloning

kon je geen gezin stichten. Dus wegwezen en ander, beter betaald werk zoeken, als het er was in die tijd. Gerrit je gedicht gaat hierbij en we hopen dat je nog vele jaren met je kinderen en kleinkinderen kunt genieten, ondanks de gebreken die je toen en nu met het klimmen der jaren hebt opgelopen. "Fryslan boppe."

Even een korte terugblik

Ik ben geboren in 1926. De crisisjaren kan ik mij nog goed herinneren. Ik was bijna 14 toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak en die 5 jaar heb ik dan ook bewust meegemaakt. 1946 Militaire dienst, 1947 naar Nederlands Oost Indië, terug in Nederland, februari 1950. 10 mooiste jaren van je jeugd die zeer zwaar geweest zijn.

Een paar woorden tot slot:

Wij kwamen na jaren uit Indië weerrom, met slaphangend vaandel en stille trom.

Wij zagen (inderdaad) de zon bij het zinken, op het duin van het Vaderland blinken.

Een oude bus bracht ons vlug, naar al onze vertrouwde familie terug.

Ze hadden voor mij zelfs een poort opgericht,

Zoiets is geweldig en vergeet je niet licht.

Toch duurt dit maar even, want alles gaat door,

Maar alles was zo anders, waar was het goede spoor????

Je was weggegaan nog als jongen, je kwam terug als een man,

Ze lieten je stikken, je kotste er van. Was je soms in een dancing en legde je oor te luisteren,

Dan hoorde je soms het woordje moordenaar fluisteren.

Maar de tijd die gaat snel en wonden gaan dicht,

Ik ontmoette mijn vrouw en die gaf mij licht.

Zij gaf mij ook hoop en een lach op m'n gezicht.

Zij schonk mij drie kinderen u ziet ze hier staan,

En zoiets geeft je de kracht om door te blijven gaan.

We zijn opa en oma zo trots als een pauw,

En kleinkinderen 5 zijn er wat gaat het toch gauw.

Maar nu je ouder wordt gaan je gedachten weer vaak,

Naar die tijden van toen en dan is het weer raak.

Je ziet weer de jongens die daar zijn begraven,

Die zonder dat ze het wilden hun leven daar gaven.

Burgemeester Houtsma speelt de heer Brotsma het insigne op.

Daarom ben ik zo dankbaar dat ik hier nu mag staan,
En dat de namen van hen nooit verloren mogen gaan.
Dank u.

G. Brotsma

In Wijchen reikte burgemeester Franssen het Draaginsigne uit aan sobat Thouars waarbij de burgemeester de Nederlandse soldaat prees voor het werk wat was verzet en het vele goeds dat werd gedaan. Toen de burgemeester de plaats Salatiga noemde ontstond er vanzelf sprekend een belangstellende discussie en ontstond er een gemoedelijke sfeer. De burgemeester dankte mede de aanwezigen en vergat daarbij niet de VOMI voor hun aanwezigheid. Bedankt Gerrit Soetekouw voor je altijd actieve inbreng binnen de vereniging.

Bommen, trekbommen, mijnen, oorlogstuig dat een grote rol speelt bij conflicten. Militaire opleidingen worden daarop afgestemd. Voor 1940 was het doel van de opleiding "De vijand te doden." Men werd wat milder, na 1950 was het doel van de opleiding "De vijand buiten gevecht stellen" En nu? Nu blijkt het doel van de opleiding om "twee vijanden uit elkaar te houden." Dat begon in Libanon en het gaat nu overal door, werk waar Nederlandse jongens voor worden ingezet. Alleen de bommen en mijnen hebben nog steeds dezelfde uitwerking. Als je daar aan deel neemt ben je na terugkeer feitelijk een veteraan, dat beweren

wij ouderen voor de jongeren. Ze krijgen meer betaald, we gunnen ze het van harte. Mocht er onverhoopt wat met hen gebeuren dan hoop ik dat de overheid zijn conclusies zal trekken uit het verleden. De veteranen van nu behoren zich daarvoor in te zetten. Onze vereniging sterft uit (dat duurt nog lang, hopen we) maar de DOELSTELLINGEN blijven bestaan. Andere verenigingen blijven bestaan, of er dan nog een defensieapparaat bestaat moeten we afwachten, daarom moeten we nu doelbewust richten, lid worden van een veteranenorganisatie.

Hoe krijg ik het Draaginsigne?

Als u meent ervoor in aanmerking te komen, kunt u een meldingsformulier aanvragen bij het:

Comité Draaginsigne Gewonden,
Postbus 20701, 2500 ES Den Haag. U kunt dit formulier ook telefonisch aanvragen 070-3187764.

Niet verder over praten, dit is een dienstgeheim. Na veertig jaar waren de kisten met de medische bescheiden bij de Inspectie Geneeskundige dienst in de Surinamestraat in Den Haag uit de Indië tijd nog nooit geopend. Begrijpt u nu waarom het belangrijk is dat we zelf moeten meewerken door gegevens te verschaffen. Aan het Comité ligt het niet die doen hun best. U ook?

Verlaggever W.H. van Lenthe van de Dalfsercourant legde sobat H. Reiling en de burgemeester, de heer L.V. Elfers vast op de gevoelige plaat toen hem het Draaginsigne werd opgespeld.

Burgemeester G.W. van Montfrans-Hartman reikte te Katwijk het "Draaginsigne" uit aan sobat D.P. v.d. Plas. De Katwijker raakte op 18 maart 1947 gewond tijdens de wacht bij een munitiedepot in Tandjong Priok.

Boxtel krijgt Indië-monument

Onthulling op 4 mei 1992

Als alles volgens plan verloopt wordt op 4 mei a.s. in Boxtel een monument onthuld ter nagedachtenis aan de negen Boxtelse militairen die tussen 1945 en 1950 in Indië sneuvelde of aldaar overleden tengevolge van ziekte of ongeval. Vanaf september 1991 is in deze Brabantse gemeente een comité actief dat, gesteund door de stichting Boxtel Vooruit, zich ten doel stelt een dergelijk monument te realiseren. Het idee vond weerklank in de Boxtelse gemeenschap en met name onder de oud Indiëgangers. Ook de nabestaanden van de negen militairen reageerden bijzonder positief. Al vrij snel na de eerste publicaties in de regionale en lokale pers kwamen adhesiebetuigingen, giften, donaties en toezeggingen binnen. Het gemeentebestuur, dat met waardering van het initiatief kennis nam, besliste bijzonder snel op het verzoek van het comité om een plaats voor het monument beschikbaar te stellen in het rustiek en fraai gelegen park in het centrum van Boxtel (Voormalig processiepark). De Boxtelse architect Piet Snijders ontwierp inmiddels een sober doch stijlvol monument. Dit in de vorm van een gedenksteen waarop, naast de namen van de negen Indië gesneuvelde en overleden militairen, de tekst is vermeld: "Zij keerden niet terug". Het wordt een monument van natuursteen, waarop de afgebroken levenslijn van de militairen wordt uitgedrukt. Ook de Boxtelse oud Indiëgangers werden nadrukkelijk bij het plan betrokken. Tussen 1945 en 1950 hebben bijna tweehon-

derd Boxtelse militairen waaronder oorlogsvrijwilligers, KNIL-militairen, beroepsmilitairen, marinepersoneel en dienstplichtigen dienst gedaan in Indië. Voor zover niet overleden of naar het buitenland vertrokken, heeft het comité de adressen van deze mensen achterhaald en hun uitgenodigd voor een Indië-reünie die vrijdagavond 21 februari in Zaal van der Meijden plaatsvond. De belangstelling voor deze contactavond was bijzonder groot. Vanuit het gehele land waren de Indië-veteranen naar Boxtel gekomen om nog eens met oude bekenden herinneringen uit de Indië-tijd op te halen. Het comité ontvouwde haar plan tot realisering van het Indië-monument en presenteerde een schetsontwerp en maquette. De filmdienst van de V.O.M.I. vertoonde enkele films die de jaren 1945/1950 weer in de herinnering terugriepen. De Boxtelse oud Indiëgangers krijgen allen een uitnodiging voor de officiële onthulling op 4 mei a.s. Deze plechtigheid, die een sober doch stijlvol karakter zal dragen, heeft plaats in het kader van de Dodenherdenking. Bovendien zal er vanaf medio april tot medio mei in het Boxtels gemeentehuis een tentoonstelling te zien zijn die het leven van de Boxtelse jongens in Indië in beeld brengt. Nadere informatie: Gied Segers, Esdoorngaard 25, 5283 EV Boxtel, tel. 04116-74336 (overdag 04116-55210, gemeentehuis Boxtel).

G. Segers

Dames en heren,
Hartelijk welkom bij deze plechtige uitreiking van het Draaginsigne Gewonden aan een tweetal inwoners van onze stad. Met uw aanwezigheid krijgt deze gebeurtenis voor de heren van de Kamp en de Vries bijzondere betekenis, waarop zij, evenals ik, prijs stellen, aldus burgemeester J.E. van Boeyen te Harderwijk.

Het Draaginsigne Gewonden, ingesteld door een drietal ministers, wil de uitdrukking zijn van het respect en de dank van de regering jegens medeburgers, die na de Tweede Wereldoorlog, hetzij onder oorlogsomstandigheden, hetzij onder daarmee overeenkomende situaties het vaderland als militair hebben gediend en daarbij gewond zijn geraakt.

De veteranen die dat aangaat hebben onder vaak moeilijke en gevaarvolle omstandigheden bijzondere offers gebracht. Aan hen wil de regering alsnog respect en waardering betonen uit naam van de Nederlandse bevolking. Daarmee beoogt de regering ook deze oud-militairen alsnog de maatschappelijke erkenning en waardering te geven waarop zij recht hebben. Alzo doende lost zij daarmee uitdrukkelijk een oude ereschuld in.

Ik hoop dat u en met name de heren van de Kamp en de Vries het aan hen verleende, en door mij zo dadelijk uit te reiken Draaginsigne Gewonden ook als zodanig willen beschouwen. Weest u ervan overtuigd, dat ik het als een eer beschouw om beide heren dit insigne namens de regering te mogen uitreiken.

Ik verzoek u allen op te staan, waarna ik het insigne zal uitreiken.

Mijnheer A. van de Kamp, u maakte in 1949 deel uit van het eerste peloton van het 6e Eskadron Vechtwagens. Tijdens een actie op 21 mei 1949 in de omgeving van Rangak in Nederlands Indië werd u gewond. Hierbij overhandig ik u het u bij besluit van 13 november 1991 toegekende Draaginsigne Gewonden.

Mijnheer D. de Vries, u maakte deel uit van een patrouille die in maart 1947 bij de demarcatielijn bij kampong Waroeng in Nederlands Indië infiltranten trachtte op te vangen en uit te schakelen. Bij een vuurgevecht op 22 maart 1947 raakte u gewond. Hierbij overhandig ik u het u bij besluit van 26 november 1991 toegekende Draaginsigne Gewonden.

De Genie

Mevrouw M. van Asperen-Vijfhuizen stuurde ons het gedicht in "Sobat" 21 waarbij abusievelijk als onderdeel de 10 Genie Veld Compagnie werd opgegeven. Dit moest zijn de 42e Genie Veld Compagnie. Dit bleek uit de appèllijst van de v.m. dpl. sergeant J. Stekete, 020-6112237 van de 42e Genie Veld Compagnie.

De 42e Veld Genie Compagnie en de 10 Veld Genie Compagnie zijn echter familieleden met alle andere onderdelen van de Genie.

Een relaas van de ervaringen, laten we het een huldebetoen noemen aan alle Genisten, ontving "sobat" van de oud pelotonscommandant P.J.M. van Looyen die met zijn peloton wonderen verrichtte onder het motto: Het mogelijke doen we direct, het onmogelijke duurt iets langer. Op de geplande tijd ratelden de wielen over de planken van de brug hetgeen als muziek klonk in de oren van een stel kerels waar we nu nog trots op kunnen zijn.

Hier volgt het relaas, mede kort omschreven door sobat J.J. aan het Rot, legernummer 26.01.29.207.

De 10e Veld Genie Compagnie

Met veel genoegen lees ik steeds ons verenigingsblad "Sobat". Zo ook nr. 21 van februari jongstleden. Daarin las ik op pagina 18 een gedicht van mevrouw M. van Asperen-Vijfhuizen onder de titel "Terugblik en gedenken aan hem die niet meer is", een gedicht over haar man soldaat A. van Asperen, legernummer 28.12.30.603.

Zelf gediend hebbende bij de 10e Genie Veld Cie. sprak dit gedicht mij bijzonder aan. Uit het gedicht zou echter kunnen worden begrepen dat deze compagnie in 1949 naar Indië zou zijn vertrokken maar dat is toch niet juist. Daarom hier in het kort de geschiedenis van de 10e Genie Veld Cie.

De compagnie behoorde tot het Geniebataljon van de 2e divisie, ook wel palmboomdivisie genoemd en bestond, behoudens het kader, hoofdzakelijk uit dienstplichtigen van de lichte 1926. Zij kwamen op 6 november 1946 op in de Kromhoutkazerne in Utrecht en ontvingen hun opleiding afwisselend in Utrecht en in kamp "Prinsbos" bij Chaam.

Nadat op 11 april 1947 al een groep kwartiermakers met de "Nieuw Holland" waren vertrokken, vertrok de 10e Genie Veld Cie op 9 juli 1947

vanuit Amsterdam met eveneens de "Nieuw Holland" naar Priok. Zij arriveerden daar op 7 augustus en werden gelegerd in de Geniekazerne aan de Berenlaan in Mr. Cornelis. Na een kort verblijf aldaar ging het 1e peloton naar Bekasi, het 2e peloton naar Tjibadak, het 3e peloton naar Tjikampok, terwijl het stafpeloton in Mr. Cornelis achterbleef. Na diverse verplaatsingen kwam de compagnie met uitzondering van het 1e peloton die nog een brug moesten afbouwen, weer bijeen en vertrok zij op 29 mei 1948 met een L.S.T.-4 van Priok naar Soerabaja.

Op Oost-Java leverden de pelotons als genie een belangrijk aandeel in de Tweede Politieactie en de moeilijke maanden daarna. Op 6 maart 1950 vertrok de compagnie, na een korte legering in de Rampal-kazerne in Malang, met de K.P.M.-er "Van Outshoorn" van Soerabaja naar Priok en vandaar per trein naar Buitenzorg. Op vrijdag 17 maart 1950 vertrok de 10e Genie Veld Cie. met de trein naar Priok en werd zij samen met de 8e en de 9e Genie Veld Cie. en de 2e Genie Park Cie. ingescheept op de "Castel Bianco" en arriveerden zij na een voorspoedige reis op Tweede Paasdag 10 april 1950 in Rotterdam alwaar zij op 11 april debarkeerden.

J.J. aan het Rot,
legernummer 26.01.29.207

Vertrek uit het v.m. Ned. Indië op 2 juli 1949. Waren het de mannen van 1-15 R.I.? a/b M.S. Zuiderkruis.

Ze kwamen terug met de Nelly, de Balou, Oldenbarnevelt, Pasteur, Zuiderkruis, General Sturgis, Sibajak, Volendam, General Howze, Waterman, Tabinta, Georgie, General Black, General Mac Rac, Kota Inten, General Gruy, Skaugum en tientallen andere troepentransport-schepen.

We zochten alle ruimen na en slaagden erin om vele achterblijvers uit hun "Hangmat" te halen. Hier volgen de namen en plaatsen waar we ze terugvonden.

Welkom nieuwe leden!

Bussel van	Heeze
Oostvogel J.	Landgraaf
Aa J. van der	Den Bosch
Lamberts A.	Weert
Steenbakkers H.P.	Eindhoven
Soest L. van	Bakel
Hoggens H.J.	Eindhoven
Bazelmans M.J.M.	Veldhoven
L'ortye A.	Veldhoven
Vlemmings J.A.	Eindhoven
Groothaert P.H.	Helmond
Dorks J.H.	Brunssum
Vries Jr. J. de	Geleen
Wielen J.P. van der	Berghem
Diepe M.G.J.	Geleen
Stomp J.H.	Luikgestel
Tosseram W.W.	Den Bosch
Hark P. van den	Helmond
Boudewijns H.	Bergeijk
Meulenhof F.P.J. van den	Helmond

Donders J.M.C.	Tilburg
Meulendijk J.A.C.	Mierlo
Verspaget N.L.	Helmond
Asselman A.	Grauw
Bakker J.	Axel
Bikker A.J.	Terneuzen
Driel P. van	Terneuzen
Ellenbaas I.	Axel
Flikweert M.A.	Breskens
Gorp J.A. van	Zuidkoepel
Groen K.	Middelburg
Haartsen A.J.	Terneuzen
Kensel A.J.	Terneuzen
Koeyer A. de	Axel
Lantsheer J.P.	Axel
Leenhouts A.J.	Schoondijke
Louwerse E.	Oostburg
Verhage C.C.	Groede
Verschoen E.G.	Breskens
Wolfert J.P.	Terneuzen
Bulder D.	Engeland
Smits G.	De Lier
Oosten F. van	's-Gravenzande
Nieuwenkamp V.	Den Haag
Bensbach J.M.	Wijchen
Kroon te Kloetse L.G.Th.	Alkmaar
Winter G.	Alkmaar
Wachtmeester-Tijms T.	Hollandseveld
Smits B.F.	Weert
Oosterbaan S.M.	Wijchen
Zandt A. v.d.	Puiflyk
Ouden A. den	Heesum
Klomborg W.M.	Milligen a/d Rijn
Ukhoust M.T.T.	Randwijk
Doogen A. van	Leverkuzen 1, Duitsland
Baljet O.H.	Alkmaar
Staveniuter J.	Hoom

Boerland H.	Zaandam
Eewijk N.J. van	Heerhugowaard
Goemans H.A.W.	Zwaanshoek
Heinis P.	Zaandam
Koopman C.E.	Den Helder
Mulder J.C.S.	Beveerwijk
Prunk M.	Zwaagdijk
Santen J.L. van	Beverwijk
Schuurman O.	Wormer
Swieringa A.	Haarlem
Teeuwen P.	Zaandam
Vogel S.	Hoemstede
Moens H.N.	Duivendrecht
Blijdorp B.A.	Middenmeer
Bot P.	Medemblik
Braunjes G.	Krommenie
Burger A.J.T.	Hoernkerk
Duin N. van	Enkhuizen
Feld H.J.	Spiersdijk
Haakman Th.	Medemblik
Hes D.	Hoon
Hoedjes N.A.	Berkhout
Jongewaard H.	Hoon
Keesman S.	Enkhuizen
Kielstra A.	Pumerend
Klos C.J.	Den Helder
Koudijs P.	Medemblik
Laan J.	Wieringerwerf
Linden L. van der	Hoon
Selgert H.W.H.	Zaandam
Smir R.J.H.	Amsterdam
Vennendaal S.L.	Hoon
Vries G.B. de	Schagen
Wabeke F.	Pumerend
Waldrecht	Hoon
Wever G.M.	Zwaag
Zwaan J.	Opperdoes

Schroers P.	Rijswijk
Klinkenberg N.	Wormer
Sluyter F.	Amstelveen
Weele H.J.	Badhoevedorp
Steenhoven van	Dussen
Nooyen A.	Bakel
Rooy W.A.Th. van	Eindhoven
Slegers F.	Bakel
Berk J.C. van de	Eindhoven
Lenssen J.A.M.	Bakel
Baeten Th.W.M.	Bakel
Lamoen P.H.J.	Bakel
Vermeulen N.	Bakel
Kamers J.J.	Bakel
Broek J.W. van den	Rips
Goossens H.	Milbeze
Smits L.P.	Milbeze
Brouwers A.H.	Bakel
Heuvel M.J. v.d.	Milbeze
Westerop van	Den Bosch
Mierlo van	Weert
Ramsteijn J.J.	Sprang Capelle
Beekhuizen F.J.	Gorinchem
Snijts J.H.	Middelhamnis
Stuy P.	Rotterdam
Vermeulen C.	Dirksland
Jonge L. de	Brunisse
Broek P.F.J. v.d.	Olstervijk
Luyten C.A.	Tilburg
Donders J.M.C.	Tilburg
Zwaans L.C.	Kaatsheuvel
Torremans G.A.M.	Mastricht
Vester J.J.	Bakel
Mans J.M.	Bakel
Berkelmans C.W.J.	Haarweert
Klinken P.J. van	Nieuwerkerk
Kloet A.J.	Schaandijke
Nieulande F.P.M. van	Zuiddorpe
Schnap H.Y.	Zierikzee
Say G.E.	Zuiddorpe
Vos M.F. de	Zierikzee
Cirkel L.	's-Gravenzande
Pakhuis M.	's-Gravenzande
Buijs de Jong C.	De Lier
Stuy L.P.M. v.d.	Monster
Goldendmund M.	Den Haag
Nobel A.T.J.	Gouda
Zeldemust L.	Den Haag
Druy N. van	De Lier
Nymeyer R.	Nijveen
Verlaan Th.A.	Assendelft
Beseman M.	Bussum
Lecuwen A.C. van	Edeveen
Gupffert H.P.	Amsterdam
Steeg D.M. van der	Almere
Lageweg J.	Almere
Prins J.W.	Amsterdam
Mellenbergh C.	Amsterdam
Schrijber F.J.H.	Nieuwerkerk a/d IJssel
Zessen W.H. van de	Spijkenisse
Knoop J.	Meppel
Gullicks J.G.	Breda
Vermeer A.	Den Haag
Schelevis H.	Voorburg
Ru J.G. de	Deft
Moozen M.	Vlijmen
Strobbe F.J.	Vlijmen
Beelen M.	Heze
Wit R. van der	Zaltbommel
Heuvel W.L. van de	Oss

Nieuwe leden over de periode van 1 t/m 29 februari 1992. We hadden er nog véél meer. Die halen we in juni uit hun slaap.

Sectie Militaire Geschiedenis nam afscheid

Zo op het eerste gezicht bij het binnentreden van zijn kamer met bureau en vele ladenkasten zou je je in het voormalige kantoor van het redactie bureau van "Wapenbroeders voor de Nederlandse Strijdkrachten" te Djakarta wanen. Aan de muren de herinneringen aan het verleden van de krijgsmacht. De beheerder daarvan, ambtenaar bij de Sectie Militaire Geschiedenis van de Koninklijke Landmacht is genaamd H.L. Herrebout. Reeds bij het eerste gesprek komt de man zeer sympathiek over, je voelt je thuis op dat bureau. Dat moeten vele bezoekers hebben gehad want in een periode van 37 jaar ontmoet je ter plekke alle mensen die ergens verbonden zijn of een relatie hebben met de Krijgsmacht. Schrijver kende de Heer Herrebout feitelijk slechts enkele jaren, laten we zeggen sedert de oprichting van de VOMI 7 jaar geleden. Op de vraag waar heb je bij gezeten in Indonesië, hoe lang ben je er geweest bemerk je al gauw dat hij er nooit is geweest. Maar.... als 11 jarige jongen zat hij reeds bij de radio te luisteren naar mevrouw H.T. Spoor-Dijkema bij haar uitgesproken contacten met de families overzee toen wij in Indonesië verbleven. Zeer velen gaven acte de presence toen op 31 maart 1992 een afscheidsreceptie was georganiseerd door het Hoofd de Heer Kamphuis c.s. wegens het vertrek van de Heer Herrebout door het bereiken van de VUT gerechtigde leeftijd. Het moet voor de familie een onvergetelijke dag zijn geworden om alle gasten te mogen ontvangen temeer daar reeds eerder binnen de besloten kring van het personeel van de Sectie afscheid was genomen getuige het mooie horloge dat hem daarbij was geschonken. Moge we tenslotte nog vermelden dat we bij de vele hoge bezoekers nog hebben aangetroffen de bevelhebber van de Koninklijke Landmacht, de Luitenant-Generaal Wilink in gesprek met..... inderdaad, de echtgenote van onze voormalige bevelhebber, mevrouw H.T. Spoor-Dijkema, niet via de radio maar in persoon. Mijnheer Herrebout u leefde reeds mee tijdens ons verblijf overzee. Vandaag noemde ik u een sobat, zo heeft u zich steeds tegenover de VOMI en "Sobat" gedragen. Bedankt, het gaat u en de uwen goed.

25.08.04.035

Mijn verblijf in Indië

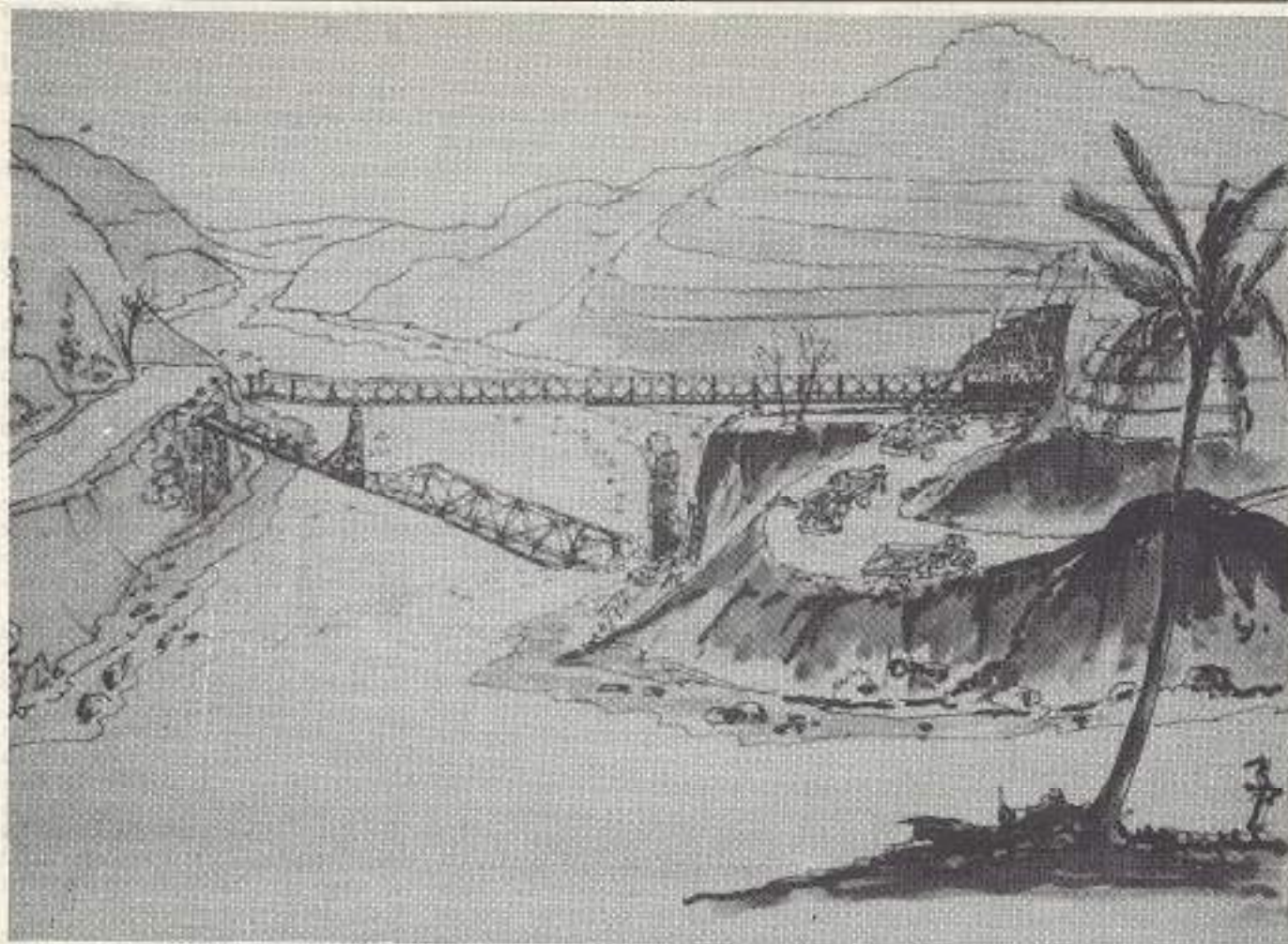
De kleding die wij door de fourier uitgereikt kregen, was op het laatst heel slecht. Het gebeurde op een dag, dat de fourier kwam met kleding. Eén paar sokken. Wij lagen in Serang (niet in het Krawangse) in een Chinees landhuis en er achter was een groot grasveld. De fourier liep naar het midden met die één paar sokken. Hij kwam terug en zei: "Je ziet ze daar liggen, wie ze het eerst pakt heeft ze, meer heb ik niet." De schoenen waren ook slecht. Wij kregen schoenen, half linnen en half leer en de kleur was zwart. Onze Luitenant Baerends liep er ook bij als een vagebond, met versleten ondergoed. De goedangs in Batavia in de benedenstad lagen barstensvol.

Over kip braden gesproken. Onze Lt. Baerends stond bekend dat hij goed kip kon braden. Geloof u het? Ik nooit meer en waarom niet? Het volgende speelde zich af op een avond. In de huisjes liep een goot en als je daar over stapte, kwam je in de keuken terecht. In die goot liep stromend water.

het was een vrij lange goot en daar liep een haan in te paraderen. Ik pakte een platte steen en gooide die naar de haan. Het was raak en de haan was dood. Ik moest die avond op wacht en vroeg aan de Luitenant: "Wat doen we?" Hij zei: "Jij gaat op wacht. Ik braad die haan wel." Toen ik van de wacht terug kwam en hem vroeg: "Heb je die haan al gebraden?" "Ja" zei hij, "maar hij is verbrand." Ik heb hem aangekeken en dacht, "Laat maar zitten." Dat hij een stuk vlees kan braden, dat geloof ik nooit meer.

H. Wijnnakel
3-3 Reg. Pr. Irene

Een goede fourier hadden jullie. Hij wist uit de volle goedangs nog een paar sokken te verkrijgen. Of waren het de sokken van de luitenant die recht op het grasveld stonden? Het competitie element speelde altijd een grote rol. En die haan? Die heb je nog te goed, we weten zijn adres.

De vakwerkbrug 40 m.... en de kunstenaars van de Genie

**DE SOBATS VAN DE GENIE
EEN KALI
TWEHEUVELRUGGEN
EEN VERNIELDE BRUG
EEN HAARSPELDBOCHT
EEN BAILEYBRUG
DE 2e POLITIONELE AKTIE**

Bij het begin van de 2e politionele aktie op 19 december 1948 was door de legerleiding in Oost-Java bepaald dat vanuit Malang de 110 km verderop gelegen plaats Kediri bezet moest worden.

Om dit doel te bereiken moesten tijdens de opmars achtereenvolgens de onderstaande punten genomen en veilig gesteld worden.

1. de plaats Kepandjen, ongeveer 20 km ten zuiden van Malang.
2. de brug bij Soemberpoetjoeng, ongeveer 20 km ten westen van Kepandjen.
3. de plaats Wlingi, ongeveer 20 km ten westen van Soemberpoetjoeng.
4. de plaats Blitar, ongeveer 20 km ten westen van Wlingi.
5. de plaats Kediri, ongeveer 20 km ten noord-westen van Blitar.

Als commandant van het 2e peloton van de 10e genie veldcompagnie, tesa-men met mijn collega van het 1e peloton van onze compagnie, waren wij als geniepionnen opgesteld in het onvoorspelbare schaakspel van het wrede gebeuren van een oorlog dat ons altijd boven het hoofd had gehangen en dat nu werkelijkheid was geworden.

Er heerste een gespannen sfeer en de angst voor het ongewisse dat ons te wachten stond, was voelbaar.

Naar horen zeggen verliep de opmars van Malang in de richting van Kepandjen met de opdracht om 2 km ten noorden van Kepandjen een baileybrug te bouwen.

Het bouwen van een baileybrug over een kali in een volledig rechte weg is niet zo moeilijk en dus verliep dit karwei voorspoedig.

Tegen de avond van deze tweede dag van de aktie was de brug voltooid. Kort daarna arriveerden we in Kepandjen, alwaar een detachement van mijn peloton reeds provisorisch een nieuwe legering had ingericht.

Tegen middernacht werd ik opgeroepen voor een technische bespreking in Malang. Daar kreeg ik te horen dat de gemotoriseerde colonne, op ongeveer

20 km ten westen van Kepandjen richting Wlingi, tot stilstand was gekomen. Wat was er gebeurd? In het reeds eerder genoemde onvoorspelbare schaakspel was het onze tegenstander gelukt een gevoelige tegenzet te plaatsen. Hij had bij Soemberpoetjoeng een grote vakwerkbrug over de kali Lekso - een zijtak van de bekende kali Brantas - opgeblazen, waardoor het tweede gestelde doel van de opmarsroute, de brug bij Soemberpoetjoeng veilig te stellen, volledig in rook opging.

De opmars werd te voet voortgezet, maar de manschappen moesten het nu, in dit zeer heuvelachtig terrein, zien te klaren zonder steun van carriers, gevechtswagens en Rode-Kruiswagens en tevens zonder aanvoer van fourage en munitie.

De vakwerkbrug met een overspanning van bijna 40 m was gelegen in een haarspeldbocht met hoge oevers en ingesloten door een tweetal heuvelruggen. Een doorgang door de kali maken was, vanwege de hoge steile oevers en de beperkte ruimte, niet mogelijk. Ondanks de zeer beperkte bouwruimte werd besloten over te gaan tot het bouwen van een baileybrug. In de nacht werden, door mijn collega met zijn pe-

loton, reeds voorbereidingen getroffen voor het aanvoeren van het benodigde bailey materiaal, waarbij ook enkele mensen van mijn peloton ingeschakeld werden.

De lengte van de baileybrug die gebouwd moest worden bedroeg 42,70 m en zou worden samengesteld uit 14 velden (elk veld 3,05 m lang) met aan weerszijden van elk veld twee baileypanelen onderling verbonden door dwarsdragers, terwijl het geheel afgedekt zou worden met brugdekliggers en planken.

Voorts moest aan de voorzijde van de brug een tijdelijke hulpconstructie (de zgn. hulpneus) gemonteerd worden, bestaande uit 8 velden (totaal lang 21,10 m) met aan weerszijden van elk veld slechts één paneel en gekoppeld door een enkele dwarsdrager.

Deze hulpconstructie is nodig om ervoor te zorgen dat het gewicht van dat deel van de brug (de zgn. hulpneus), dat tijdens het overrollen vrij boven het water van de kali tussen de beide landhoofden hangt, aanmerkelijk minder is dan het gewicht van de te bouwen brug.

De volgende morgen (dinsdag 21 december 1948) ben ik ter nadere oriëntatie naar de plaats van de vernielde brug gereden. Toen ik daar aankam en de totale situatie in ogenschouw nam, rees bij mij de vraag: "Hoe moeten we dit technische probleem in de kortst mogelijke tijd zien op te lossen, opdat gemotoriseerde transporten weer mogelijk zijn."

Wat was het geval. De tegenstander had het landhoofd aan onze zijde opgeblazen. De vakwerkbrug rustte aan de overzijde nog op het landhoofd en lag aan onze zijde beneden in de kali. Door deze vernieling was de beschikbare bouwruimte tussen het vernielde landhoofd en de teen van het talud van de heuvelrug nog aanzienlijk kleiner geworden. Ten gevolge van deze geringe beschikbare bouwruimte, moest tijdens het bouwen van de baileybrug steeds meer verzwaringmateriaal als contragewicht op het einde van de brug gelegd en verplaatst worden. Dit was nodig om ervoor te zorgen dat het steeds langer wordende gedeelte van de brug boven de kali bij het verder naar voren rollen van de brug niet naar beneden zou "donderen."

Mijn collega van het 1e peloton had reeds de bulldozer aan het werk gezet om een deel van de teen van het talud van de heuvelrug af te graven. Anderen waren bezig met het afbranden van het gedeelte van de stalen vakwerkbrug dat boven de denkbeeldige lijn van de weg tussen de beide landhoofden uitstak.

Ondertussen waren de overige jongens reeds begonnen met de beginwerkzaamheden van de bouw van de baileybrug. Ik kreeg van mijn commandant de opdracht om met zoveel mogelijk beschikbare mensen mijn collega van het 1e peloton met zijn jongens in de namiddag af te lossen.

Teruggekomen in de legering in Kepandjen werden de vereiste maatregelen getroffen om met zoveel mogelijk beschikbare mensen en wagens te vertrekken naar de plaats van het "onheil." Slechts enkelen bleven achter voor de verzorging van de fourage e.d. Ondertussen had ik mijn onderofficieren en de jongens op de hoogte gesteld van het enorme moeilijke werk dat hen te wachten stond.

Op het afgesproken uur vertrokken we met ruim veertig man en nadat we de lange rij wachtende voertuigen gepasseerd waren, arriveerden we op de plaats van de vernielde brug. Toen de jongens heel kort de algemene situatie observeerden, zag ik dat zij schrokken van datgene wat van hen verwacht zou worden in de omstandigheden met slecht weer, met de komende donkere nacht in het vooruitzicht en dan ook nog in een oorlogssituatie met alle onzekerheden en gevaren vandien.

Mijn collega met zijn jongens van het 1e peloton had de voorbereidende werkzaamheden voltooid. De hulpconstructie (de zgn. hulpneus) voor de brug was gereed en enkele velden van de eigenlijke brug waren reeds gebouwd tot bijna tegen het afgegraven gedeelte van de heuvelrug en er lag reeds wat verzwaringmateriaal op de achterkant van de baileybrug.

Mijn commandant was ook bij de brug aanwezig en toen het andere peloton vertrokken was, maakte hij ook aanstalten om te vertrekken. Voor zijn vertrek had hij nog een "leuke" boodschap. Of ik maar wou zorgen dat de brug de volgende morgen uiterlijk om 10.00 uur gereed zou zijn, omdat er dan diverse transporten over moesten. De jongens werden ingedeeld in verschillende bouw ploegen. Iedereen werd ingeschakeld. Ook de chauffeurs moesten helpen. De wapens werden zoveel mogelijk in de directe omgeving van ons werkterrein gelegd, want je kon nooit weten wat er allemaal zou kunnen gebeuren. Immers je kon de vraag stellen: "Waren de heuvelruggen wel volledig gezuiverd van onze tegenstander?"

Ik had hen niet verteld dat ik de opdracht gekregen had om ervoor te zorgen dat de brug de volgende morgen uiterlijk om 10.00 uur gereed moest zijn.

We begonnen met de brug voorzichtig

enkele meters vooruit te rollen om aan de achterkant ruimte te maken voor het verder aanbouwen van een veld. Al vrij gauw bleek dat er onvoldoende verzwaringmateriaal aanwezig was. Enkele jongens werden terug naar Kepandjen gestuurd om bij het station zwaar spoorwagemateriaal te gaan ophalen en naar de bouwplaats te transporteren. Hierdoor was het beschikbare aantal mensen voor het bouwen weer minder geworden.

Ondertussen was het donker geworden en al spoedig bleek dat het bouwen van de brug bij het schaarse licht van een paar koplampen van een wagen niet eenvoudig was. Ook was het voor mij duidelijk geworden dat voor het telkens weer verplaatsen van het verzwaringmateriaal met de beschikbare mankracht naar de achterkant van de brug meer tijd nodig was dan ik oorspronkelijk in mijn provisorisch tijdschema had opgenomen.

De situatie bij de achterkant van de brug, bij het afgegraven gedeelte van de heuvelrug, was tengevolge van de regenval veranderd in een modderpoel. Het sjouwen met stalen baileypanelen van elk 250 kg en stalen dwarsdragers van elk 200 kg in de blubber was geen pretje maar aan de inspanningen van de jongens kon je goed zien dat ze heel goed begrepen wat er op het spel stond en waarvoor. Het was helemaal niet nodig om bevelen te geven.

Tegen middernacht werd het eten (stampot) vanuit de legering in Kepandjen aangevoerd, maar wel met de boodschap dat er niet voldoende eten was voor iedereen. Op dat moment heb ik bepaald dat iedereen die in het bezit was van een rang het maar zonder eten moest doen, hetgeen zonder commentaar werd geaccepteerd. Als aardige bijzonderheid hierbij mag wel vermeld worden dat op een gegeven moment een van mijn jongens naar mij toekwam met een etensblikje in zijn hand en tegen mij zei: "Luit dit is voor u." Toen ik tegen hem zei: "Nee, dit is voor jullie", antwoordde hij daarop: "Ik kan en mag u geen bevelen geven, maar de jongens willen dat iedereen te eten krijgt. Dus hebben we samen gedeeld." Met een gebaar van dankbaarheid heb ik de inhoud van het etensblikje aanvaard.

Kort na middernacht zat ik aan de overkant op een grote steen te piekeren zowel over de voortgang van het werk als over deze voortploeterende jongens. Al menig teken van vermoeidheid werd bij hen duidelijk zichtbaar. Steeds meer verzwaringmateriaal moest uit Kepandjen worden aangevoerd en met handkracht op de achterzijde van de in aanbouw zijnde brug

gelegd en weer verplaatst worden. Ik dacht ook aan mijn opdracht en realiseerde mij dat het onmogelijk was om de brug op tijd klaar te hebben als de bouwwijze van de brug niet zou worden veranderd.

Ik voelde mij eenzaam en was ervan overtuigd dat een andere bouwwijze gevonden moest worden. Ik zat te kijken naar de vernielde brug die schuin in de kali lag en waarvan het grootste gedeelte van het wegdek nog intact was.

Ik besloot extra bouwrollen te plaatsen op een tussensteunpunt, dat gebouwd moest worden op het schuin gelegen wegdek van de vernielde brug. Hierdoor zou het mogelijk zijn om de voorkant van de hulpconstructie (de zgn. hulpneus) van de baileybrug in een veel eerder stadium van de bouw op te vangen. Ik was van mening dat de hieraan verbonden risico's genomen moesten worden.

Ik verzocht een van mijn onderofficieren naar mij te komen en besprak het een en ander met hem waarbij ik ook mededeelde dat de brug om 10.00 uur gereed moest zijn. Hij was het volledig met mij eens en was er ook van overtuigd dat er iets anders moest gebeuren om de brug op tijd gereed te hebben. Ook besprak ik het risico dat door een eventuele bandjir, tengevolge van de hevige regenval, de vernielde brug en dus ook het te bouwen tussensteunpunt met eventueel daarop de voorkant van onze brug, in de kali zou kunnen verdwijnen.

Voorts was het de vraag of het tussensteunpunt met de beperkte beschikbare middelen wel sterk genoeg gemaakt kon worden. Door deze gewijzigde bouwwijze werd wel de benodigde hoeveelheid verzwareingsmateriaal, dat gebruikt werd als contragewicht, aanzienlijk minder waardoor we zeer veel tijd zouden kunnen winnen en dat was het doel van mijn besluit.

Kort nadat begonnen was met het maken van het tussensteunpunt werden we ook nog geconfronteerd met de harde werkelijkheid en de gevolgen van een oorlog.

Vanuit de richting Wlingi kwam een infanterie-patrouille terug met twee gewonden en een gesneuvelde die vervoerd werd in een houten kist. Onze hulp werd ingeroepen om deze personen langs de steile oevers en door het snel stromende water met daarin diverse rotsblokken naar de overkant te brengen en af te voeren naar Kepadjen. Een achttal jongens van het peloton werden ingeschakeld om deze twee gewonden en de gesneuvelde makker door het stromende water naar de an-

dere kant van de kali te brengen.

Ik zag met een bepaalde bezorgdheid dat de vermoeidheid van de jongens een belangrijke rol ging spelen in de voortgang van het werk. Bij de achterkant van de brug ging het ploeteren in de blubber verder. Soms het geluid dat een baileypaneel bij het laten zakken op iemand zijn voet terecht gekomen was, dan weer dat een of andere sleutel, hamer of ander gereedschap in de blubber lag en niet te vinden was, ofwel dat men een of andere bout niet in de daarvoor bestemde gaten kon krijgen en dat alles onder het schaarse licht van de koplampen van een auto. De wil om het karwei zo snel mogelijk te realiseren was en bleef aanwezig, doch de lichamelijke krachten werden minder. Een rustpauze was er niet bij.

Voorts constateerde ik dat de stroom van het wassende water in de kali sterker werd, hetgeen gevoeld werd aan de trillingen van de vernielde brug die voor een deel in het water lag. Wat ik toen allemaal dacht, zal ik maar achterwege laten.

Ondertussen werd opnieuw een beroep gedaan op onze medewerking. Boven op de heuvelrug aan de overzijde had de infanterie een gewonde T.N.I.-officier gevangen genomen. Hij zat in een draagstoel, omdat hij vanwege zijn verwondingen niet kon lopen. Een viertal jongens van mijn peloton haalden hem via de steile helling van de heuvelrug naar beneden en droegen hem over het schuin gelegen brugdek van de vernielde brug langs de steile oever naar onze kant, vanwaar hij werd afgevoerd naar Kepadjen. De vier jongens waren bekaf en moesten van die inspanning wel even bijkomen. Ik hoopte dat dit het laatste verzoek om onze medewerking zou zijn, want

ik had mijn jongens zo hard nodig bij de bouw van de brug.

Omstreeks 3.30 uur was het tussensteunpunt voltooid en was de achterkant van de brug zover gevorderd dat hij voldoende ver overgerold kon worden om aan de overkant op de aldaar geplaatste bouwrollen opgevangen te kunnen worden. Iedereen werd ingeschakeld om de brug over de bouwrollen voort te duwen. Ik zelf zat met een onderofficier, beiden met een zaklantaarn, in de buurt van het geïmproviseerde tussensteunpunt te kijken of alles wel naar wens zou verlopen. Bij wie de spanning het hoogst was weet ik niet, misschien wel bij mijzelf. Ik hoorde aan de andere kant allerlei kreten ter aanmoediging om met de nog aanwezige lichamelijke krachten de brug in beweging en vooral in beweging te houden. En zowaar de brug kwam in beweging en de voorkant van de zgn. hulpneus naderde heel langzaam de bouwrollen op het tussensteunpunt.

Zou het dan toch lukken? Zou het tussensteunpunt intact blijven? Zou het brugdek van de vernielde brug, die door het wassende water steeds meer in beweging kwam, wel op haar plaats blijven liggen?

De voorkant van de brug kwam vrij nauwkeurig terecht op de bouwrollen van het tussensteunpunt, dat wel van alle kanten kraakte. De jongens konden de brug met de inspanning van allen in beweging houden en zo naderde de voorkant van de brug de andere kant van de kali onder het voortdurend "gekraak" en "gekreun" van ons onmisbaar tussensteunpunt. Toen de brug aan de andere kant op de aldaar geplaatste bouwrollen rustte, had het "krakende" en "kreunende" tus-

Baileybrug in gebruik

sensteunpunt tot onze opluchting haar belangrijke taak volbracht.

Met de inspanning van iedereen was de eerste fase van dit helse karwei voltooid en rustte de brug aan de overkant op de aldaar geplaatste bouwrollen.

Warempel, het was gelukt om het belangrijkste, het moeilijkste en meest riskante deel van de bouw van de brug tot een goed einde te brengen.

Een gevoel van opluchting en tevredenheid in deze bijzondere omstandigheden was bij de jongens duidelijk te horen en terecht. Maar het werk was nog niet klaar en de laatste loodjes waren in dit geval wel uitermate zwaar.

Er moest nog heel wat werk verricht worden. Allereerst moest het vele verzwaringmateriaal, dat op de achterkant van de brug lag, verwijderd worden. Het door de jongens "verketterde" verzwaringmateriaal werd als het ware met een zekere voldoening aan de zijkant van de baileybrug "gesmeten."

Aan de achterkant moesten nog enkele velden aangebouwd worden, de hulpconstructie van ruim 24 m lengte aan de overkant moest in fasen gedemonteerd worden, de brug moest nog op haar definitieve steunpunten worden gevijzeld en het hele brugdek met de opritten moest nog aangebracht worden.

Nog een hele klus en dat alles nog steeds in het schaarse licht van de koplampen van een wagen. Al die tijd waren we ook een prachtige schiet-schijf geweest voor onze tegenstander, die tot dat moment gelukkig niets van zich had laten horen.

Kort na 5.00 uur kwam onze fouragewagen uit Kepandjen met brood en thee. Een korte pauze werd ingelast en vrij kort daarna moesten de jongens weer verder aan hun nog niet voltooide "klus."

Het zwoegen ging verder. De jongens waren, als echte mannen van de genie, druk bezig met het verder voltooien van de brug en gelukkig begon ook de ochtend te gloren waardoor we wat beter overzicht kregen over ons technisch "slagveld."

Alhoewel door de zware vermoeidheid van de jongens de resterende werkzaamheden voor het voltooien van de brug niet zo vlot meer gingen, zag ik toch wel dat zij gedurende de nog resterende uren in staat zouden zijn om de brug voor het cruciale tijdstip van 10.00 uur gereed te hebben.

En zowaar kon ik omstreeks 9.45 uur de brug vrij geven voor de wachtende colonne. Inmiddels was mijn collega met zijn jongens van het 1e peloton gearriveerd en zij zouden de "rommel en rotzooi" opruimen die wij op dit

Vernielde brug in de kali

technische "slagveld" achterlieten. Mijn jongens konden bijna geen "poot" meer verzetten en sommigen moesten als het ware op de wagens worden gehesen.

Thuisgekomen in de legering in Kepandjen, vies en vuil van modder en zweet, kroop iedereen zo in zijn "tempat", want mandiwater was er niet. Toen we de volgende dag verder naar Wlingi vertrokken om aldaar weer aan een andere brug te gaan werken en de beruchte haarspelbocht tussen de twee heuvelruggen naderden, zagen we bij het passeren van "Onze Brug" tot onze grote schrik dat de oude vernielde vakwerkbrug tengevolge van een bandjir ongeveer 200 m verderop stroomafwaarts in de kali lag. Wat we toen

allemaal dachten, zullen we maar niet neerschrijven.

Het is nogal een lang verhaal geworden, maar de nacht waarin de sobats van mijn genie-peloton een baileybrug in de hierboven omschreven situatie en omstandigheden onder hoogspanning moesten bouwen, was vreselijk moeilijk en ontzettend lang. Met een gevoel van dankbaarheid denk ik terug aan hen die dit gepresteerd hebben en waarmee ik het voorrecht heb elke drie jaar tijdens onze reünie te praten over onze moeilijke maar ook mooie tijd, als genie-peloton doorgebracht, in het prachtige land Indonesië.

O.J.M. Looyen
(VOMI West-Brabant)

Operatiebevel "Lidmaatschap"

In december 1991 werd opgerukt door de "Ondersteuningscompagnie" die in februari 1992 geconsolideerd werden in Sobat 21 bladzijde 17. Binnen hun gebied worden de ledenacties voortgezet en als die 186 leden de komende maanden actief blijven kunnen we in oktober het resultaat publiceren. Een goed commandant zet immers 1/3 in

de aanval en 2/3 is in rust. Daarvan brengen we wederom 1/3 in opmars in het april nummer 22. Hun resultaat wordt afgewacht in november 1992.

In juni, uur X, wordt het laatste gedeelte (1/3 ingezet) waarvan we de resultaten in december 1992 afwachten. Deze nieuwe leden kunnen enkele maanden akklimatiseren en betalen hun contributie per 1 januari 1993.

Ondertussen blijven kleine gevechtseenheden doorgaan met de ledenwerving vooral in de buurt van de buitenposten. Brug kapot? Halen we de Genie er bij. Geen "Ja maar...." Gewoon doorgaan.

Echte sobats lezen de namen van de nieuwe leden en hier uit ontstaan nieuwe contacten.

Reünies

Donderdag 7 mei 1992 is een reünie gepland in de Korporaal van Oudheidskazerne te Hilversum (Station Hollandse Rading). Alle leden van het 50ste (Palembang) en het 51ste (Padang) Veldhospitaal zijn hiervoor uitgenodigd. Zij die nog geen bericht hebben ontvangen of waarvan het adres niet bekend is kunnen zich in verbinding stellen met: Jan J.M. van Rijn, Meerburgerlaan 7, 2266 GL Stompwijk (50ste). Jos Plaisier, Groene Zoom 79, 3075 GB Rotterdam. Tel.: 070.3273848 resp. tel. 010-4190506.

Commissie Reünie 5-3 R.I.
Secretariaat A.E.M. Hontelez
 Eenlandsweg 35
 4661 LH Halsteren
 Tel. 01641-5991

Het 5e bataljon 3e Regiment Infanterie houdt op 9 mei 1992 haar 10e reünie (tweede lustrum).

De reünie zal plaatsvinden op twee lokaties namelijk:

's Morgens: Cort Heijligerskazerne in Bergen op Zoom
 Voor appél
 Herdenking gesneuvelden
 Kranslegging

's Middags: Koningin Wilhelminakazerne in Ossendrecht

Voor gezamenlijke maaltijd en samenzijn

Het Regimentsvaandel met vaandelwacht en muziek zullen de ceremonie opluisteren.

Sobat H.G. Alberts, van Brakellaan 91, 1215 PG Hilversum, destijds behorende tot de Ost. Cie. van 4-9 R.I. zoekt nog steeds contact met de reünisten van dat onderdeel. Wie bericht hem tot wie hij zich moet wenden?

L.T.D. 101

Reünie Materieel-Inspectie

Voor de vijfde keer willen wij u en uw echtgenote uitnodigen om deel te nemen aan een Reünie van oud L.T.D.-ers van de mat. Insp. L.T.D. 101 Meester-Cornelis.

De reünie zal gehouden worden op: vrijdag 8 mei 1992. Aanvang 10.00 uur, in Motel de Cantharel, van Golsteinlaan 20 te Ugbelen (bij Apeldoorn). Autosnelweg E8/A1 Deventer-Amersfoort, afslag Hoenderlo-Ede. Aanmeldingen, bij bovengenoemd adres opgeven. Zie bijgaand deelname formulier.

De kosten zijn begroot op f 35,- per persoon, in verband met enige consumpties, een rijstafel, koffie met gebak en algemene kosten.

Betaling via storting op rekening nr. 322.129.516 bij de Rabo bank te Goor, Kerkstraat 2 t.n.v. Reünie-comité L.T.D. 101. Het gironummer van de Rabo bank is: 832051.

Wij hopen op uw allerkomst, zodat het een geslaagde reünie wordt.

1917 - 1992

Vijf en zeventig jaar luchtdoelartillerie
 In 1992 is het 75 jaar geleden dat in Nederland de Luchtdoelartillerie van de grond kwam. Tienduizenden hebben als dienstplichtigen of als vrijwillig dienenden hun diensttijd bij de "lucht-

FILMDIENST

Onderstaand de voorlopig geplande filmvoorstelling in 1992

Na het verschijnen van dit nummer heeft Sjaak de Wit nog één voorstelling op zijn repertoire staan namelijk op: 12 mei 1992 te 13.30 uur in het "Trefpunt", Kade 4 te Roosendaal. In juli a.s. zullen het bestuur en de verenigingen verder beslissen hoe het program-

ma voor 1993 er uit zal zien. Bedankt Sjaak voor al het werk met de diverse secondanten die hem vergezelden op zijn verre tochten met als algemene reserve zijn echtgenote, mevrouw de Wit. Als er niemand beschikbaar was, was zij er altijd nog.

doel" doorgebracht. Het vijftiende lustrum in het bestaan van de lua is vanzelfsprekend een uitstekende gelegenheid om een reünie te organiseren voor al degenen die ooit bij het korps gediend hebben.

Het korps luchtdoelartillerie mag trots zijn op haar geschiedenis. In mei 1940 bleken luchtdoelartilleristen in staat meer dan driehonderd Duitse vliegtuigen uit de lucht te halen. Na de tweede wereldoorlog heeft de lua deelgenomen aan de Politionele acties in Nederlands-Indië en aan de beveiliging van Nederlands Nieuw-Guinea. Op haar hoogtepunt, aan het eind van de jaren vijftig, had de lua een sterkte van meer dan 35.000 man. Nu beschikt de lua onder meer over drie afdelingen pantserslua en binnenkort over drie batterijen Flycatcher 40L70G.

Op 23 mei 1992 zult u kunnen kennismaken met alle aspecten van de moderne luchtverdediging. Van Stinger tot patriot, van 40L70 met Flycatcher tot PRTL. Daarnaast wordt er ruime aandacht geschonken aan de geschiedenis van het korps waar u deel van heeft uitgemaakt. In het museum en op het hele kazerneterrein zult u aan de hand van oud materieel en van foto's films en video herinneringen kunnen ophalen.

Mocht u nadere informatie willen hebben over de reünie dan kunt u bellen naar het nummer: 05776-6446.

Op 2 oktober 1992 wordt een reünie gehouden voor alle manschappen van het 432e Bataljon Infanterie, die in 1949 naar Indonesië vertrokken en in 1950 terugkeerden naar Nederland. U en uw echtgenote/partner verwachten wij gaarne in de Johannes Postkazerne, Kallenkote 57a bij Havelte. Voor deelname kunt u inlichtingen verkrijgen bij R. Grit, Balloo 90, 9458 TD te Balloo. Telefoon 05924-1361 of bij afwezigheid 05905-93949.

Opsporing, aanhouding en bekendmaking verzocht...

Het 1e Bataljon en het 4e Bataljon van het 11 Regiment Infanterie staat in de belangstelling van H.J. Tjemmes, Weipad 22, 3075 HT Rotterdam. Hij zoekt Bart Tjemmes, dan wel sobats die Bart gekend hebben. Hij diende in Indonesië bij een der beide Bataljons en sobats die hem kenden kunnen hun verhaal kwijt in Rotterdam, ook per telefoon 010-4324673.

4-7 R.I. vertrok op 14-2-47 met de "Kota Baroe" en keerde op 22-2-50 terug met de "Volendam." Van zo'n Bataljon moeten er nog honderden rondlopen die onze sobat W.M. Bramsen, Schoonegge 12, 3085 CX te Rotterdam als contactzoeker kunnen berichten over het wel en wee van 4-7 R.I.

Ook verzamelaars melden zich soms, vooruit dan maar. Sobat C. Lempeg, Palestinastraat 11, 6418 HA te Heerlen, tel. 045-411884 zoekt een schildje van de "Palmboom Divisie" en exemplaren van het bataljonsblad het "Jagtje."

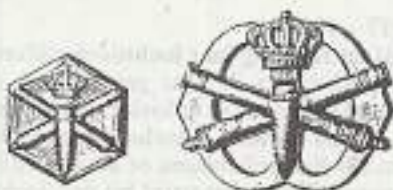
Het bericht in sobat 21 luidende: "heb je deze gehoord" liep als volgt af. Sobat A.P. Kooijman uit Burgerbrug, wenste afgekeurd te worden in verband met een te hoge wreef en droeg daarom klompen. Dat was voor diverse kranten aanleiding om schertsplaatjes te plaatsen ten aanzien van de krijgsmacht in Indonesië. In die tijd werd je niet zo vlug buitengewoon dienstplichtig dus wist het leger daar wel raad mee. Na een jaar kwam sobat Kooijman terecht in Serpong (tussen Djakarta en Bogor, maar dan wat van de grote weg af gelegen en werd ingedeeld bij de artillerie. Niet wetende dat je toen bij de Artillerie je ook de blubber moest lopen als infanterist wist zijn commandant hem een paar kistjes aan te meten. Een verhaal dat de jongens van 5-3-10 R.I. zich nog wel kunnen herinneren en zijn oude sobats doen hem de groeten. Overigens is hij welkom bij de VOMI en omdat we geen voorgeschreven tenue meer kennen is hij welkom op klompen.

Mannen van 5-10 R.I. de sobats Frans Luyken, Rene Duraij administrateur en sergeant Huub Hamers, allen van de Stafcompagnie, misschien zijn ze lid van de VOMI, schrijft sobat M.F. Koning, Dalenoord 64, 3079 ZC te Rotterdam worden door hem gezocht. Destijds vertoefde de Stafcie te Kaban Djahe.

Is er wel eens een reënie geweest van 5-10 R.I. vraagt sobat M.F. Koning? Natuurlijk hebben we leden van 5-10 R.I. en we zijn overtuigd dat hierop een reactie komt. Als ze geen lid zijn maak ze dan lid.

1-3 R.I. is middels Joseph Huisman, 14 Russelstraat, Hamilton (Ontario) L8V1J5 Canada nog steeds actief, gezien zijn bericht aan het einde van deze rubriek. Als ik Canada lees denk ik aan het lied "Trees heeft een Canadees." Wij willen voor elke Trees een oud militair Indiëganger terug als lid van de VOMI en wensen alle Treesjes het allerbeste.

Sobat H.S. Slager, Duinwegje 13, 4328 LE Burh-Haamstede, telefoon 01115-2384 zit te wachten op 2 bijgaande emblemen van het vroegere Regiment Anti Tank Artillerie. Wie kan hem helpen? De kosten wil hij gaarne vergoeden. Er zijn ook museumdirecties die dergelijke exemplaren misschien dubbel bezitten. Wacht maar af, die emblemen komen er.

Soms zijn "opsporingsberichten" feitelijk kleine verhaaltjes Sobat meent dat onze leden daar zoveel mogelijk recht op hebben. Hier volgt er één: Will Brom, Oosterseveldweg 27, 8391 MA Noordwolde wil zijn geheugen wat opruimen. Hij vertrok via de Frederik Hendrikkazerne te Vught en ging via Chaam naar Sumatra met de "Grote Beer." Zijn commandant was een jonge kapitein met een grote snor die op heuphoogte een 9 mm colt droeg terwijl aan zijn koppel een groot mes bungelde. Aan zijn vechtpet had hij een zakdoek bevestigd, het was een vaderfiguur op afstand schrijft Will. Via Noord Sumatra-Balawan en Medan

kwam hij in kampong Baru en kreeg daar voor de tweede keer een rijopleiding (in Holland voor het rechtsrijdend, in Indonesië voor het

linksrijdend verkeer). Hij had een geweer uit de eerste wereldoorlog of van ver daarvoor (mogelijk model 1895?) Zonder bajonet, met een spijker, niet te tillen schrijft hij. Voor zover ons bekend werden deze wapens alleen verstrekt aan stoere Groningers die wat konden tillen. Hij herinnert zich ook de toiletten met het bordje "Minderen meerderen" hetgeen door hem verkeerd geïnterpreteerd wordt omdat hij schrijft dat het de voorpagina zou halen als dat nu in Zuid-Afrika zou hangen. Verkeerde uitleg Will. Dat bord van jouw had betrekking op de hoeveelheid, niet op de onderlinge verhoudingen. Hij kapte bomen, ruilde dit voor eten en dat alles onder supervisie van een wat oudere sergeant-majoor, een rustige man die zijn jongens niet nodeloos in gevaar bracht. Will Brom keerde in oktober 1950 terug naar Rotterdam en ja u snapt het al, ook de kapitein met grote snor zijn colt vervangen door een reeks lintjes keerde op hetzelfde schip terug. Trefwoorden kampong Baru-houthakken-minderen-meerdere kampong Huta Tinki, alles op Sumatra, kapitein met grote snor. Will Brom bezocht voor zijn vertrek het Ereveld Menteng Pulu waarbij hij ondermeer afscheid nam van zijn hoogste Commandant de Legercommandant Generaal S.H. Spoor. Hoe hij dit deed ziet u op bijgaande foto. Heeft u aanknopingspunten schrijf Will Brom s.v.p.

Sobats K. v.d. Sluis, Jan Hoogstadlaan 18, 3209 AM Hekelingen (Gem. Spijkenisse), tel. 01880-32905 en J.M. van Geenhoven, Muyevel 11, 3645 VH Vinkeveen, tel. 02972-1415 zoeken naar hun officieren, onderofficieren, korporaals en manschappen KNIL en KL welke, vanuit verschillende onderdelen in Holland (o.a. het Lichte Infanterie Bataljon en de D.K.G.) in de periode 1946-1950 werden gedetacheerd bij de Kwartier Meester Generaal/Leger Materieel Dienst in Indië. In 1946 vertrokken naar Indië met de m.s. "Sibajak" of m.s. "Sloterdijk". Aanvankelijk gelegerd te Batavia-Beneden Stad en daarna in Padang/Midden Sumatra bij het V.M. Mat. Mu van de "U-Brigade." Het moeten heel wat sobats zijn, waarbij wij denken aan de kazernes/kampementen: Hulten bij Tilburg, Apeldoorn (Vliegerlaan), Soesterberg (Du Moulin) en de legeringsverblijven te Padang: "Goeroen", "Pasar Ambatjang" en "Hilligo."

Terug naar Holland met o.a. de m.s. "Zuiderkruis" (1949) of de m.s. "Kota Inten" (1950). Wij willen een reünie organiseren. Kom op sobats en laat iets van je horen telefonisch of schriftelijk.

Regelmatig mag ik het contactblad "Sobat" ontvangen. Ik lees het met erg veel plezier en laat het verder ook aan veel andere Hollanders lezen. Ze vinden het erg interessant. Vele leuke verhalen en nieuws staat er in vermeld, wat je dan weer in gedachten terug brengt naar de plaatsen waar je in de militaire diensttijd geweest bent. Ik was een O.V.W.-er en ben in Indonesië geweest van 1946 tot 1949. Mijn vriend, die in Holland woont, gaat nog steeds naar de reünies toe en vindt het geweldig leuk. Bij deze wil ik gaarne de groeten doen aan alle oude kameraden, die ik gekend heb. Ik was ingedeeld in juni 1946 bij 1-3 R.I., het Bataljon "De Watermannen", die al eerder in Indië waren. In 1948 gingen zij terug naar Nederland. De groep, waar ik bij was, moest nog langer dienen. Er waren veel militairen bij, die gelegerd waren in Bandoeng en Semarang. Van deze militairen werd een nieuw Bataljon gevormd dat werd 1-15 R.I. Dit Bataljon noemden ze ook wel "De Achterblijvers" of "De laatste der Mohikanen." Tevens werd ook de naam genoemd van "Nogmaals geprologeerd."

Hierbij een groet aan de Sobats, die mij gekend hebben. In het bijzonder aan Ben Scholten.

Joseph Huisman, 14 Russelstr, Hamilton (Ontario) L8V1J5, Canada.

Wie kende Eugenie Reynst van Meurs en Geert van Meurs van de Matramanweg 29 uit het toen genaamde meester Cornelis of van het adres Djatinegara Timur 101 te Djatinegara. Was het de sgt W. Kampen van 15-4-1916, nummer 91505 of waren het Wim Bakker, E. v.d. Laan en J. v.d. Laan, Frans v.d. Weert, T. Mentel, M. Nuy, M. Kapel en L. Kapel of Rijn Esther? Misschien bekend met de sobat op bijgaande foto?

Mevrouw van Meurs is daar vreselijk nieuwsgierig naar, U kunt haar bereiken na 18.00 uur onder telefoonnr. 073-423769. Voor 18.00 uur nummer 04120-82613. U kunt ook bericht sturen aan mevr. L. van Meurs, Rozenelf 28, 5231 WC 's-Hertogenbosch.

De Locomotief, Semarang

Wie beschikt nog over een exemplaar van het dagblad "De Locomotief",

BATAVIA 28 JUNI 1949. In het bijzonder naar J.P. van der Sluis, Jan Hoogstadlaan 18, 3209 AM Hekelingen (Gem. Spijkenisse) en J.M. van Geenhoven, Muyevel 11, 3645 VH Vinkeveen. Het is mij een groot plezier om te horen dat u nog steeds naar de reünies toe gaat en dat u het contactblad "Sobat" ontvangt. Het is mij een groot plezier om te horen dat u nog steeds naar de reünies toe gaat en dat u het contactblad "Sobat" ontvangt. Het is mij een groot plezier om te horen dat u nog steeds naar de reünies toe gaat en dat u het contactblad "Sobat" ontvangt.

van do. 30 juni 1949, 97e jaargang, no 257? Zou u mij de gelegenheid willen geven dat exemplaar geheel te kopiëren? Ik mis deze, voor ons Bataljon 426 B.I. (6-4 R.I.), belangrijke dag in mijn beperkte verzameling. Bij voorbaat hartelijk dank.

B.J. Mensink, Ridderlaan 16, 2596 PK Den Haag, 070-3245746.

De Koninklijke Bibliotheek, Den Haag, heeft die jaren niet en evenmin een der Universiteitsbibliotheken noch de bibliotheek van de Sectie Militaire Geschiedenis.

Sobat J.J. Pesulima, Akkerwinde 323, 2906 XS Capelle a/d IJssel, tel. 010-4587489 zoekt sobats van het 30ste Verzorgingspeloton, destijds te Bogor o.l.v. de Luitenant van Ardenne. Hierbij waren diverse onderdelen vertegenwoordigd, de A.A.T. Vaartuigendienst e.a. "Terima Kasih banjak" namens sobat Pesulima.

Toen ze hem leerde kennen in Batavia (Djakarta) was ze zeventien jaar. Hij heette Job Meys of M. Mijes. Hij was vermoedelijk O.V.W.-er, verbleef tussen 1947 en 1948 in ieder geval in Djakarta en was toen 27 jaar. Als er een sobat is die Job gekend heeft wordt hij verzocht in contact te treden met mevr. W. WijnenRiems, tel. 05927-14665, Hortensiastraat 8, 9421 RG Bovenmilde.

Een militair tandtechnisch laboratorium in de tropen

(vervolgd)

U, in mijn eerste artikel meenemend op onze zwerftocht Batavia en Tjandjoer, wil ik nu trachten u een voorstelling te geven over de verdere belevenissen toen we eind juli 1947 ons geliefd geworden Tjandjoer moesten verlaten.

Met lede ogen begonnen we ons laboratorium af te breken en de spulletjes die mee moesten in de uitrustingskoffers te pakken. Na enkele uren zaten we midden in de rommel. Het werkstuk van patiënt A. moest mee, een afdruk van de mond van patiënt B. kon weggegooid worden etc. etc. Na enkele dagen waren we zover, dat wij onze persoonlijke bagage in plunjeveld- en broodzak konden pakken en wij, tot onze tanden bewapend, onze reis naar het onbekende konden aanvangen.

Maar wat gebeurde? Omdat wij voor meerdere tandartsen (de tandartsen Kraal, Van Dijk (3 maanden), Peters en Witkop) werkten moest één van ons achterblijven omdat een dominee bij tandarts Peters, als ik mij niet vergis ds. van der Bank, nog in behandeling was, van wie alle tanden en kiezen getrokken waren. Een dominee kon je toch niet met een lege mond laten lopen; laat staan dat hij dan preken kon. In ieder geval was ik de klos, hetgeen mij echt niet zinde. Ik bleef in m'n eentje in het huis, met m'n eigen bagage, veldbed, matras (wat een luxe!) en 2 uitrustingskoffers achter. Onze dentallorry bleek overigens niet meer in staat om alle bagage te vervoeren. Een drietonner van 8 R.V.A. bracht uitkomst en node moest ik op 28 juli 1947 mijn team uitzwaaien. Ik kan u niet vertellen hoe snel ik, in samenwerking met de tandarts, die het mondwerk moest doen, het gebit klaar had. Ik wilde namelijk zo snel mogelijk weer aansluiting met mijn team hebben. Toen ik klaar was en ik alles had ingepakt, heb ik met de chauffeur (Adema) van de tandarts voor wie ik moest blijven, afgesproken dat ik op eigen gelegenheid zou vertrekken en dat hij, bij vertrek van

zijn team, mijn veldbed, matras en de technische uitrusting en deze mij, waar ik mij dan ook zou bevinden, zou bezorgen. Maar hoe kwam ik weg? Ik had inmiddels ook een aapje, welk aapje door actievoerende collega's in Tjandjoer was achtergelaten. Dat aapje wilde ik absoluut meenemen. Ik zie mij op 29 juli 1947 in gedachten nog staan te liften langs de weg Poentjakpas-Bandoeng. Bepakt en bezakt, geweer over de schouder en het aapje aan een touw met riempje om z'n middel op mijn schouder. Natuurlijk had ik gehoopt op een militaire lift. Maar een vrachtauto geladen met zakken rijst, een Chinees achter het stuur en naast hem ook twee chinezen wilden mij wel meenemen. Zij moesten naar Cheribon. De rit, op en tussen de zakken met rijst, verliep vlot, voor zover je van vlot kon spreken. De weg was uitermate slecht, zodat er niet snel gereden kon worden. We passeerden na Bandoeng de onzichtbare, voormalige demarcatielijn en reden door pas bevrijd gebied. Dat er zwaar gevochten was kon je zien aan de in puin geschoten en verbrande huizen. Gaten in de weg omzeilend, waar misschien in de eerste uren van de actie, vliegtuigbommen en landmijnen waren verwijderd, was het geen comfortabele lift. Laps de weg zag je borden die aangaven dat langs de weg nog mijnen moesten liggen. Over bailey-bridgen, door de genie in allerijl langs de opgeblazen bruggen over de kalies gelegd, reden we in een ruk via Bandoeng richting Soemedang. Onderweg hebben we geen enkele controle gehad. Maar voor Soemedang werd ik door de militaire politie van de auto afgehaald en onder begeleiding naar het staffureau van de commandant van de 3e Infanterie Brigade Groep gebracht. Ik moest mijn verhaal vertellen en dat heb ik dan ook eerlijk gedaan. Men vond dat ik onverantwoord had gehandeld en kwam er uiteindelijk met een berisping af. Mijn aapje mocht ik

gelukkig behouden. Heus, je raakt aan zo'n diertje (monjet) gehecht. Met een jeep werd ik door de MP naar mijn onderdeel gebracht. Dit bleek te zijn ondergebracht in een huis nagenoeg naast het hospitaal waar de 3e Hp.V.A. was ondergebracht. Ik was blij alle mensen van mijn team weer te zien. Maar het loopt anders dan je hoopt of denkt, want na een dag trokken wij weer verder, richting Cheribon. We kwamen, als voorlopige uitgangspunt in een suikerfabriek in Kadipaten terecht. We dachten spoedig weer aan het werk te kunnen gaan. Maar voor de tweede maal werden mijn collega

Baas weg, aap mee.

Ma(Rinus) Oosterveen en ik van elkaar gescheiden. Hij moest terug naar Soemedang om voor de daar komende tandarts(en) te gaan werken. De tandarts had zijn praktijk, voor spoed- en noodgevallen in de dentallorry en werd terzijde gestaan door zijn assistent. Ik werd als reserveverpleger afgestaan aan 8 R.V.A. Alhoewel ik wel in het bezit was van een geweer, doch nooit een militaire opleiding had genoten, moest ik mee wacht-kloppen, evenals onze chauffeur. Let wel! Niet roken en op gym schoenen! Hoe vaak

Februari '49 kliniek Pameungpeuk.

zijn wij, niet op wacht staande, opgeschrikt door geweer- en brenvuur, afgevuurd op vuurvliegies? Eénmaal heb ik op een nachtelijke wacht meegemaakt dat wij in de verte, of dichtbij, dat was in het donker niet te onderscheiden, iets zagen bewegen. Wat te doen? Schieten of kijken wat dat kon zijn. Robbelend zijn we met z'n tweeën onderweg gegaan. Het bleek dat op nog geen tweehonderd meter schapen aan het grazen waren. Weer een ervaring als tandtechniek te velde opgedaan.

Nu, na ruim 44 jaar herinner ik mij nog dat we enkele dagen, misschien wel weken van proviand verstoken bleven en uitsluitend Engelse biscuit moesten eten. De fourier van 8 R.V.A., de Owmr. Andeweg trachtte iedere dag opnieuw met een convoi naar Bandoeng te rijden om voedsel en anders te halen. Maar het lukte hem niet. Bandoeng was niet te bereiken. Tijdens zo'n rit heeft hij het in een vuurgevecht met de dood moeten bekopen. Spannend waren de dagen en velen voelden het als een opluchting toen de veiligheidsraad het vuren deed staken om in overleg tot een oplossing te komen. Voor infanteristen en andere gevechtstroepen een welverdiende rust. We konden, na alles wat we beloofd en meegemaakt hadden, niet meer in rust geloven; maar weten konden we het niet.

Teleurstelling op teleurstelling volgde; de zo welkome wapenstilstand bleek door de tegenpartij niet te worden nageleefd. Dagelijks vielen er nog doden en gewonden te betreuren. We werden vooral aangevalen langs de wegen. In feite voelde je je nergens meer veilig. Waar moest dat heen? Je raakte de wanhoop nabij.

Ik was blij dat ons werd meegedeeld dat wij als tandheelkundig team in Kadipaten geen opdracht meer hadden wij naar Soemedang zouden terugkeren.

Fred Hooisma

"Zeker Weten"

Naarmate men ouder wordt, men meer afstand neemt van arbeidsprocessen, werksferen en belangenbehartigingen, komen sommigen onder ons in de gelegenheid, en hebben daar nu de tijd voor, om hun functioneren, gezien tegenover allerhande wereldproblemen, met de veelvuldige communicatiemiddelen te toetsen. De meesten onder ons, VOMI-sobats, hebben vroeg in hun jeugd ervaringen opgedaan, die in hun vorming niet meer weg te denken zijn. Wij leerden, vaak door schade en schande, ons in totaal vreemde omstandigheden in grote saamhorigheid te behelpen, te dragen, ons in te zetten voor anderen voor je kameraden, voor een totaal door Japanners leeggeroofd land, voor een arme bevolking. De gehele Nederlandse bevolking had eens moeten meemaken hoe onze omgang met Indonesiërs was. Ik geef u de verzekering dat geen enkele ideologische dwaas zijn stem had durven verheffen. Wij zitten nu eenmaal met het feit, dat diegenen die heel jong waren na WO II en nog te jong om voor Indië opgeroepen te worden, zich rustig konden gaan bezighouden met eigen scholing, ontwikkeling, met eigen "ik" ook vaak. Zich een plaats veroveren in een naoorlogse wederopbouw en toenemende welvaart, daar hielden ze zich mee bezig. Of hoe gaan we de nationaal verdiende koek verdelen en ons profileren!

Wij de terugkerenden van KNIL, KL, Indische Nederlanders en andere landgenoten moesten ons gaan heroriënteren op de voor ons liggende maatschappij. Met één groot voordeel: een berg meer aan levenservaring en helaas met zeer grote verliezen aan kameraden en burgerlandgenoten. Alles overziend is mijn vaste overtuiging dat, zonder het te kunnen meten, onze werkzame bijdrage tot de tegenwoordige samenleving en welvaart een enorme is geweest. Heerlijk toch, dat onze stabiele bijdrage zo was, dat de snelle jongens met de vermanende vinger geheven en met de belerende uitspraken hoe we onszelf wel moesten zien, in feite geen enkele kans kregen ons maar iets te vertellen.

Als Pronk "paria" Princen een hand geeft, denk ik bij mezelf: de intelligente Jan is zich nog steeds aan het afzetten tegen ons. Je moet tenslotte iets hebben om je belangrijk te maken. Onwijs om het zo te spelen! Hersens zijn nog geen waarborg voor levenservaring of wijsheid! Gebrek aan het laatste doet de mensen oneer aan en verlaagt je waarde als volksvertegenwoordiger en van de organisatie die daar nauw mee samenwerkt: Nederlandse Organisatie van Internationale Ontwikkelingssamenwerking.

"De Veluwe"
H.J. Riemsdijk

Kees de Bock

Via de Centrale Recherche Informatiedienst, identificatie bokkepoten werd de echte Kees de Bock opgespoord met medewerking van sobat J.M. Weck uit Uden. Kees in Tarakan, in vol tenue maar wel onder toezicht van een KNIL sobat (1947). Sobat Bijlsma uit Assen wordt verzocht om nog eenmaal te reageren (070-3857934)

Kees in Tarakan, in het 1e grijs.

De kapel in Tarakan, Kees wat onduidelijk achter de twee tamboers.

SOCIALE COMMISSIE

fonds
sociale
zorg

VOMI

Met dit artikel zou ik gaarne willen aansluiten op hetgeen Victor Bridié in de vorige "Sobat" had geplaatst over gebruikte en ongebruikte postzegels voor ons Fonds. Het heeft een behoorlijke response gehad en ik schat dat ik tot op heden zeker zo'n 30 kg postzegels heb ontvangen voor de veiling. Tot nog toe heeft de verkoop ruim f 400,- opgebracht voor het Fonds waar oud-dienstmakers alleen maar genoeg van ondervinden.

Daarom zou ik al onze afdelingssecretarissen willen oproepen op hun vergaderingen dit naar voren te brengen zodat er meer zegels opgespaard en opgestuurd gaan worden. U ontvangt zelf toch ook post, welnu, geef het goede voorbeeld en spaart ze zelf ook. Namens uw dienstmakers alvast hartelijk bedankt.

Jac. Holewijn

We hebben altijd moeilijkheden om hulpmiddelen van welke aard ook te pakken te krijgen voor onze oud-dienstmakers. Maar laatst op de jaarvergadering van de VOMI kreeg ik ineens zomaar het volgende aanbod: "1 praktisch nieuwe verstelbare hometrainer". Deze wordt beschikbaar gesteld door: C.L.W. van Haalen, Sportlaan 18, 6658 BJ Beneden Leeuwen, tel. 08879-2254.

Bedankt Cor voor het aanbod en zij die hierin zijn geïnteresseerd kunnen tegen een geringe vergoeding in het bezit hiervan komen. Neem dus eerst even telefonisch contact met Cor op.

V.B.

Hebben oud-dienstmakers hulpmiddelen over welke andere oud-dienstmakers zouden kunnen gebruiken laat het ons dan even weten. Misschien weten wij iemand die erom zit te gillen of anders kunnen wij zoals nu een mededeling in de "Sobat" hierover plaatsen. Merci!

V.B.

Langs deze weg wil ik alle gulle gevers bedanken voor de enorme hoeveelheden postzegels welke wij mochten ontvangen ten bate van het Fonds zowel uit het binnen- als uit het buitenland. Als u zou zien hoe blij men is met het bloemstukje of fruitmandje, zoudt u werkelijk allemaal gebruikte en ongebruikte postzegels opsturen naar; Mevrouw J.M. Holewijn (Jac.), de Goede Hoop 13, 2021 AP Haarlem, tel. 023-256616.

Alle gevers en toekomstige gevers nogmaals hartelijk bedankt.

V.B.

V.O.M.I.

Aan alle VOMI-leden

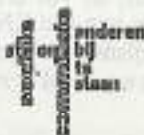
Weest trots op uw verenigingsembleem, draagt het daarom bij alle VOMI bijeenkomsten en officiële gelegenheden want zoals u weet; met herkenning begint erkenning.

Uw afdelingspenningmeester heeft borstemblemen voor f 12,50 per stuk, dassen in blauw en rood voor f 22,50 per stuk. Sterstickers in VOMI-kleuren f 1,-.

De afdelingspenningmeesters kunnen hun bestellingen plaatsen door het totaal bedrag per giro over te maken aan; de heer J.G. Huijgen (Joop), Beemd Gras 60, 2804 NV Gouda, tel. 01820-33330, giro nr. 6131844.

Gaarne daarop wel specificeren wat verlangd wordt. Doet u best en maakt er een succes van!

V.B.

Vice Voorzitter Sociale Commissie

Het kan natuurlijk niet zo zijn dat er geen kandidaat te vinden zou zijn voor deze functie.

Het kan natuurlijk niet zo zijn dat iedereen denkt dat hij de capaciteiten niet heeft.

Het kan natuurlijk niet zo zijn dat niemand het werk met mij wil delen (in het belang van onze leden!)

Bel nu even, we kunnen er toch op zijn minst over praten.

Mijn telefoonnummer is 070-3280158.

V.B.

In Israël is een boom geplant

Als blijk van waardering voor ontvangen sociale bijstand heeft een van onze leden in Israël een boom geplant met op het bordje de vermelding; V.O.M.I. "Uit erkentelijkheid voor het vele goede werk." Onder certificaat no. 16681. Dank u lid.

V.B.

IN MEMORIAM

In gepaste stilte en met grote eerbied brengen wij een laatste Eresaluut aan:

P.H.M. Hoorn van Esch

	Maastricht
N. van Grinsven	Haaren
H.C.N. van der Aa	Oisterwijk
A. Benne	Staphorst
A. van Boxel	Lage Zwaluwe
A.C. van Heemskerck	Veeckens
	Zeist

W.D. van Velzen Leiderdorp

C.J. Couwenberg

Birkdale Auckland N.Z.

G. Renting Assen

Moge de liefde van Uw naasten en ons oprecht medeleven U de kracht geven dit verlies te dragen. V.B.

Verenigingsnieuws

Vereniging Groningen

Het gaat goed Groningers in de nieuwe samenwerkingsstructuur. De integratie met Drenthe verloopt soepel. In Deurze hebben we in febr. j.j. ook veel Groningers mogen begroeten. Heeft u ook zo van de dia-serie van sobat Piersma en zijn vrouw genoten?

Kijk nog eens om u heen of u nog een oud Indië-militair ergens tegen komt en neem hem dan mee naar een volgende bijeenkomst. De VOMI is erg in de groei en wij noordelingen willen toch zeker niet achterblijven in deze groei. Doen we ook niet, want ondanks het feit dat u geen eigen bestuur hebt, hebben we toch nieuwe leden uit uw regio mogen inschrijven.

Groningen is ook in de groei! Blijf doorgaan met aanmelden heren.

Graag maken wij u opmerkzaam op de aanstaande jaarvergadering. Staat gepland op woensdag 6 mei, 's middags 14.00 uur in zaal Hofsteenge in Grolloo. Ook uw opkomst is daar gewenst envrouwen, vrienden en bekenden meenemen. Dhr. Lentz bestuurslid VOMI Nederland zal daar voor ons spreken.

Kijkt u ook nog even na of u uw contributie voor '92 al hebt overgemaakt? We doen ons best om in grote getale op 7 sept. a.s. met de bus naar Roermond te gaan. Houdt u het in de peiling? Ook voor u willen we het graag regelen.

Last but not least. Ideeën voor onze jaarlijkse "Veteranendag" voor het najaar zijn heel welkom.

J. Plat

Vereniging Drenthe

We gaan al aardig richting maand mei. En dat wil zeggen dat de jaarvergadering er aan zit te komen. Woensdag 6 mei, 's middags 14.00 uur in zaal Hofsteenge in Grolloo zal dit gebeuren. Houdt u deze dag even vast, want ook op u wordt gerekend. Dhr. Lentz, hoofdbestuurslid VOMI Nederland zal daar voor ons een spreekbeurt vervullen.

Het punt bestuursverkiezing zal deze middag ook echt onze aandacht vragen. Denk er alvast eens over na. Een persoonlijke convocatie krijgt u nog. Uw contributie voor '92 al betaald? Ook zo'n punt om even uw aandacht te geven.

Nog zo'n nadenkertje. Gaat u 7 sept. a.s. ook mee met de bus naar Roermond? Het wordt er steeds voller

vrienden en het kan nu nog. Nadere mededelingen komen hier ook nog wel over.

Wie heeft er ideeën voor onze grote "veteranendag" die er straks in het najaar toch zeker weer moet komen. Het bestuur staat er voor open. Wat let u, om eens wat ideeën aan te dragen.

De VOMI groeit sterk. Gelukkig groeit Drenthe ook mee, het kan echter nog beter vrienden. Kijk eens om u heen. Er loopt vast nog wel een ouwe "sobat" rond, die in onze rijen thuis hoort. Pak hem in de kraag en breng hem mee naar één van onze bijeenkomsten. Hoe meer leden, hoe groter de vuist.

J. Plat

Regio Hoogeveen

U dacht zeker: "De secretaris van de VOMI Regio Hoogeveen is in slaap gevallen." Nou, verre van dat. Uw bestuur is goed wakker en is telkens bezig om er iets van te maken voor u. Dat was ook merkbaar op 21 november 1991 in de Mauritsshal in Hoogeveen. Een heuglijke dag was het voor ons, want de regio Hoogeveen vierde zijn éénjarig bestaan. Dat het telkens weer gezellig is om samen te zijn, blijkt uit de opkomst van ca. 100 personen op onze contactmiddagen. Dan zijn we weer ver weg over de wereldzeeën in gedachten al bijpratende over de tijd van toen. Bij uw komst hoort u natuurlijk ook de dingen waar wij als Oud Militairen nu mee bezig zijn. Al met al was het een bijzonder mooie middag.

Op 16 januari 1992 was het echt "Bingo". Toen waren wij wederom in de Mauritsshal bijeen voor een Nieuwjaars-receptie, met als humorist Mans Kuier. Uit de kas werd een kop koffie en een consumptie aangeboden. Ook werd er getrakteerd op oliebollen en knijptjes, wat zeer op prijs werd gesteld. De middag werd besloten met Bingo. Zo'n samenzijn is voor herhaling vatbaar. De helpende hand van de vrouwen van het bestuur zijn echt onmisbaar!

Op uitnodiging was het bestuur aanwezig in het Gemeentehuis van Hoogeveen op dinsdag 10 maart 1992. Daar werden de Draaginsignes uitgereikt

door Burgemeester S. Faber aan de heren G. Schouten, S. Kruizinga en S. van der Plaats, allen wonende te Hoogeveen. De Burgemeester sprak deze mannen toe en zei tot slot: "Beter laat dan nooit. Wij zijn wel gewond maar niet verslagen!" Bloemen werden uitgereikt namens BNMO afdeling Drenthe door de secretaris mevr. A. Ensing-Zikken. Dhr. Schouten zag dit niet als een verdienste, om gewond te raken, maar als een soort troostprijs en sprak gevoelens uit namens ieder in zijn dankwoord. Dhr. van der Plaats sprak ons toe over zijn ervaring en wat hij meemaakte in de Tweede Wereldoorlog. Tot slot sprak dhr. van Dalzen, voorzitter VOMI afdeling Drenthe en nam ons, in zijn gesprek, mee op de boot naar Indië met alle gevaren van dien.

Vereniging "Rivierenland/Oost Gelderland"

Op naar Bronbeek!

Onder dit motto riepen wij al onze leden en partners op om massaal aan onze lustrum-jaarbijeenkomst op 1 juli a.s. deel te nemen en in gesloten colonne "op te marcheren" naar Bronbeek Arnhem. En op het moment dat u oogcontact heeft met deze regels, weten we ongeveer of inderdaad iedereen zich heeft aangemeld.

Nu is 1 juli niet de exacte dag van het lustrum, wel is het zo dat in het voorjaar van 1987 onze vereniging officieel werd terwijl het daarvoor in feite een afdeling in oprichting was.

De Kumpulan Bronbeek nadert haar voltooiing, al moeten er nog bergen werk verzet worden, zoals de afwerking en inrichting, maar het grove binnenwerk is klaar. Wat er in 2 maanden is gepresteerd verdient ons aller bewondering (lees ons vorige afdelingsnieuws er (nog) maar eens op na!) Want helaas moesten wij constateren dat niet iedereen het "wel en wee" van zijn afdeling volgt.

1 Juli wordt een bijzondere dag, dus mocht er nog een lid door drukte of "vergeetachtigheid" zich nog niet hebben aangemeld, laat het dan nu even omgaan weten: U kunt dan bellen naar: 085 - 233328; 085 - 434521 of 08850 - 22213.

Contributie 1992

Nu dat woord "vergeetachtigheid" hierboven ter sprake kwam: onze penningmeester doet een dringend beroep op de 16 leden die hun contributie over 1992 op het moment dat dit stukje geschreven werd, nog niet hadden vol-

daan. S.v.p. even overmaken op postgiro 5189414 ten name van VOMI Rivierenland te Arnhem. Maar hopelijk heeft iedereen inmiddels betaald, dan zijn deze regels als bladvulling te beschouwen.

Beneden Leeuwen

Op 11 februari j.l. vond in de Raadzaal van de gemeente West Maas en Waal in Beneden Leeuwen een korte en sfeervolle plechtigheid plaats door de uitreiking van het gewonden-draaginsigne aan ons VOMI-lid, de heer A. v.d. Berg. De burgemeester, de heer A. Maas (vandaar gemeente West Maas?) memoreerde tijdens zijn toespraak de dag, 12 juli 1949, waarop de heer v.d. Berg door vijandelijk vuur gewond raakte tijdens een rit met een drie-tonner naar Poerwakarta. De burgervader vond het een eer dit insigne als eerste in de gemeente te mogen uitreiken.

Onder de aanwezigen waren buiten de familieleden enkele sobats en drie vertegenwoordigers van onze afdeling aanwezig. Namens de VOMI sprak dhr. C. van Haalen nog enkele woorden. Mevrouw v.d. Berg dankte de burgemeester en alle aanwezigen voor hun belangstelling en welgemeende woorden.

Vereniging "De Veluwe"

De VOMI-De Veluwe verheugt zich in een gestage groei en stabiliteit van het ledental. De contacten van onze sociaalcommissieleden met de landelijke sociale commissie verlopen in grote eensgezindheid. Regelmatig komen de afgevaardigden uit het hele land bijeen om de zaken te coördineren. Wij bezochten gedurende de maanden november-december 1991 verschillende leden, ook buiten VOMI-verband. Enkele kleine attenties en bloemen werden uitgereikt. Een al wat langdurig contact werd via V. Bridié doorverwezen naar de daarvoor geëigende instanties.

Soc. contactman De Veluwe,
H.J. Riemsdijk.

Contributie 1992

Gelukkig heeft het merendeel van onze leden hun bijdrage voor dit jaar reeds betaald. Wij verzoeken echter die leden die hun contributie over 1992 nog niet hebben betaald, dit zo spoedig mogelijk te willen overmaken op giro-nummer 39 02 24 ten name van de penningmeester VOMI-De Veluwe te Ede. Bij voorbaat onze hartelijke dank voor uw medewerking.

Vereniging Overijssel

Lettele

Op 27 februari 1992 een bijeenkomst in het Sallandse bij ons lid Kleine Koerkamp in Lettele. Hier verzorgden de heren Lubbers en Ruiter een videopresentatie op drie schermen. Ver-toond werden beelden over de 2e politionele actie, de onthulling van de plaquette van 5-5 R.I. bij het monument in Roermond. Ook de onthulling van het monument in de gemeente Raalte is door Lubbers op de band gezet en deze middag op het doek gebracht. Na de pauze werd een reis door het Indië van "nu" gedraaid voorzien van toepasselijke muziek en commentaar van de maker. De belangstelling was enorm. Deze middag moesten de stoelen uit de keuken en ook uit de slaapkamer worden gehaald om iedereen een zitplaats te bieden. De stam-gasten moesten hun biertje staande aan de tap opdrinken, stoelen waren er niet meer. Ook nu konden we een groot aantal nieuwe leden inschrijven.

Luchtmachtbasis Twente

Op 15 september 1992 zal de 3e groep een bezoek brengen aan de vliegbasis Twente. De animo was zo groot dat het aantal inschrijvingen het maximum van 100 ver overschreden is. Helaas zullen we een aantal bezoekers naar de 4e groep moeten overschrijven. We verzoeken u nogmaals uw agenda te raadplegen voor het geval u op 15 september bent verhinderd. Laat dat ons direct weten dan kan nog een ander in uw plaats mee. Het volgende bezoek (4e groep) is besproken in maart/april 1993.

Bezoek Marinehaven Den Helder

Ons lid B. de Winter uit Oldenzaal heeft via zijn relaties bij de marine een bezoek geïntendeerd aan de Marinehaven Den Helder. Het programma ziet er als volgt uit. Aankomst 10.00 uur; bezoek Marine-museum; bezichtiging oorlogsschip; rondvaart door de haven; bezoek aan het MLD-kamp De Kooy op Tessel met demonstratie helicopter-reddingen en Marine-instructiefilm. Tevens wordt ons een uitstekende nassi-maaltijd geserveerd terwijl bij aankomst de koffie met gebak klaar staat. Als het even kan de "zoebenen" meenemen. Noteert u alvast de volgende data: 14 sept., 24 sept. en 29 sept. 1992. Let op het inschrijvingsformulier achterop de convocatie voor de jaarvergadering.

Jaarvergadering

Op 28 april 1992 nodigt de afdeling Overijssel u uit de jaarvergadering bij

te wonen. De vergadering wordt gehouden in restaurant "Wim Reimink", Dorpsstraat 2 te Lemelerveld, aanvang 14.00 uur.

Na de pauze zal een medewerker van de Stichting Dienstverlening Veteranen een inleiding houden over het werk van deze pas opgerichte instelling. Hierna is er volop gelegenheid tot het stellen van vragen die er vast volop bij u leven.

Komt allen en neem een maat mee.

Contributie jaar 1992

De acceptgirokaarten zijn u toegezonden gelijk met de uitnodiging voor de jaarvergadering. Porto is duur. Leg de kaart niet weg want dan wordt het (?) vergeten.

Agenda

Noteert u alvast de data van het volgende:

7 sept. 1992: jaarlijkse herdenking gevallen bij ons Monument in Roermond. Evenals vorig jaar probeert het Veteranen Platform de buskosten vergoed te krijgen. nader bericht volgt.

Mei/juni 1992: Bezoek aan de "Indië-expositie" in het legmuseum in Delft. De definitieve datum wordt nog bekend gemaakt.

G. v.d. Sluis

Vereniging Oost-Brabant, Limburg

Op 31 maart j.l. hield onze afdeling haar eerste jaarvergadering in de zaal van de "Harmonie" te Eindhoven.

Buiten het afd. bestuur waren aanwezig dhr. Henssen, P.E. en mw. Kruik-Boerdam van de Stichting Dienstverlening Veteranen en onze landelijke voorzitter J. Dijkema en Secr. De-terman.

Dhr. Henssen kreeg als eerste het woord iets te vertellen over de werkwijze van de S.D.V. en de ervaring opgedaan sedert 14 november 1991. Uit de ervaring opgedaan bleek dat de medewerking van alle Veteranen in Nederland gewenst is. En met die medewerking bedoeld men dat de Veteraan zich moet melden als er zich moeilijkheden voordoen, verband houdend aan zijn dienstperiode. De gestelde vragen werden naar tevredenheid beantwoord.

De verslagen van de secretaris en penningmeester werden door de vergadering goedgekeurd. Verslag kascontrole commissie werd gedaan door Kempers en van de Wert.

Daar het bestuur een voorlopig bestuur was, stond nu op de agenda de benoe-

ming van het thans zittende bestuur m.u.v. onze vriend J. Weck, deze stelde zich niet beschikbaar. Het overige bestuur nu gekozen, ziet er als volgt uit:

A. v.d. Wetering, secretaris, St. Martinusstraat 5, 5615 PJ Eindhoven.

J. Swinkels, penningmeester, Zelt 8, 5066 PK Moergestel.

D. Schelfhout, 2e penningmeester, Durendaaldreef 11, 5062 LV Oisterwijk.

A. Vos, 2e secretaris, Moseik 24, 5682 HJ Best.

N. den Hollander, Sociale Commissie, Staringstraat 218, 5343 GL Oss.

J. Nieuwkoop, Comm., Binnen 34b, 4271 BX Dussen.

Voor de vacante plaats van voorzitter zal op korte termijn een oplossing worden gezocht.

Voor de busreis naar het Wapenmuseum te Delft, welke gepland is in het voorjaar bleek alsnog weinig belangstelling te bestaan. Van de rondvraag werd druk gebruik gemaakt. Aan de orde kwamen: De opgeschorte ontwikkelingshulp nu te gebruiken voor de oud Militairen. Het onderwijs te informeren over de geschiedschrijving Indië 1945-1962. Voor de weekende dezelfde kazernefaciliteiten, voor het houden van Reünies, als door de week. Veteranenpas, e.d.

De vergadering vroeg ook de aandacht meer contactavonden te organiseren voor oud Militairen. Hieraan zal zeker meer aandacht worden geschonken. Nadat onze landelijke voorzitter J. Dijkema de vergadering had toegesproken werd deze vergadering door voorz. J. Weck gesloten.

Nog dank aan de scheidende bestuursleden Roordink-Sens en J. Weck voor het werk gedaan in het afgelopen jaar.

A.J. v.d. Wetering

Vereniging Zeeland

De film-contactmiddagen zijn weer achter de rug, en terugziende mogen we stellen dat ze een warme belangstelling gekregen hebben van de leden en aspirant-leden. Regio Tholen liet het dit seizoen afweten, de middag werd zéér matig bezocht. Volgend jaar beter!!! Door de bestuursleden Meeuwse en de Winter georganiseerd, was de verloting in Goes een zeer groot succes. De feestelijke jaarvergadering in Hotel "Goes", werd door een 130 leden en partners bezocht. Tijdens deze jaarvergadering werd aan de heren Nieuwenhuizen en de Winter het Draaginsigne Gewonden uitgereikt door de voorzitter VOMI Zeeland.

De jaarvergadering stond grotendeels in het teken van het 1e lustrum VOMI

De Winter (links) en Van Nieuwenhuizen heffen het glas.

Foto: Willem Nierals

Zeeland. In zijn toespraak memoreerde de voorzitter o.m. de spectaculaire groei van VOMI Nederland in het algemeen en die van Zeeland in het bijzonder. Het ledental is in het afgelopen seizoen gestegen met zo'n 25%. Tijdens de bestuursverkiezing is er een z.g. "schaduwbestuur" geformeerd. In wezen betekent dat, dat er voor elke functie een plaatsvervanger in de startblokken staat die in voorkomende noodgevallen kan invallen. Gezien ons aller leeftijd is dat een grote geruststelling voor het huidige bestuur.

Na de jaarvergadering was er een warm/koud buffet, waarvan alle aanwezigen genoten hebben. Iedereen was vol lof over het gebodene! Het ligt in de bedoeling van het bestuur om, indien de financiën het toelaten, deze happening volgend jaar weer te doen plaatshebben. Degene die dit jaar afwezig waren, zullen door de mond op mond reclame, volgend jaar zeker aanwezig zijn. Voor de nieuwe leden, die wij van harte welkom heten, verwijs ik u graag naar de "Ost-Cie."

F.J.F. Smoorenburg

Spreuk: "Beter een kaars aansteken, dan over de dulsternis te klagen"

In Zeeland is geen kali te breed of hij wordt genomen door de ledenwerfers. Daarom zaten er zoveel "Watermannen" in Indonesië.

Nieuw ingelijfd bij Ost-Cie:

M. van Baalen	Middelburg
R. Belaert	Zuiddorpe
Th. de Bruyne	Goes
M. Claeys	Aardenburg
C. Gernier	Goes
A. Kik	Yerseke

P. Koole	Middelburg
Drs. G. Kraayeveld	Collijnsplaat
O. van Poecke	Koewacht
W. Potappel	Oud-Vossemeer
D. Schipper	Wolphaartsdijk
J. Vinke	Hengstdijk
M. Wondergem	Nieuworp

Vereniging Zuid Holland Noord

In "Sobat" nummer 21 meldde ik dat het ledenaantal op 31 januari wederom was gestegen en nu op 24 maart hebben we 477 leden. Als u dit leest zitten we tegen de 500 en gezien de activiteiten zal dit in 1992 zeker verder oplopen waarvoor onze dank. De sobats Cor van Haestregt en Dirk Akerboom wisten een gezellige middag te beleggen in de gemeente Alkemade. Deze bijeenkomst voor oud Indië militairen en Koreastrijders werd op 19 maart goed bezocht waarbij onze voorzitter de gelegenheid kreeg iets over onze vereniging en het Veteranen Platform te vertellen. Het resultaat dat 11 nieuwe leden zich meldden.

Het Legermuseum te Delft werd op 12 en 13 februari bezocht door ruim 120 leden in groepsverband, velen begaven zich individueel naar het museum.

De filmmiddag in Den Haag viel samen met een bestuursvergadering van de leden te Arnhem zodat de waarnemend voorzitter, Ben Weijs en Sjaak de Wit er een geslaagde filmmiddag van maakten.

Onze jaarvergadering zal worden gehouden in de Alexanderkazerne op 3 juni a.s. Nader bericht hierover volgt in de aan u toe te zenden Nieuwsbrief.

J. Ausma

Vereniging Zuid-Holland Zuid

Excursie naar Oirschot op 15 mei a.s.: De afdeling Zuid-Holland Zuid is met de Commandant van de "De Ruijter van Steveninck-kazerne", kolonel H.R. van Geest, tot overeenstemming gekomen om op vrijdag 15 mei 1992 in deze kazerne een reünie te houden. In het kazernecomplex, gelegen in Oirschot, is een pantserbrigade gelegerd en we zullen deze dag in de gelegenheid worden gesteld om via films en bezichtiging van het materieel kennis te nemen van het functioneren van zo'n eenheid.

Het programma zal ongeveer als volgt zijn:

- 08.15-08.30 uur - vertrek van nader te bepalen opstapplaatsen
- 10.15-11.00 uur - ontvangst in kazerne met koffie en cake
- 11.15-12.15 uur - film of bezichtigen materieel
- 12.30-13.15 uur - aperitief in kantine
- 13.30-14.30 uur - rijstmaaltijd
- 14.45-16.00 uur - vervolg van het ochtendprogramma
- 16.00-16.45 uur - thee, koffie of een drankje ten afscheid
- 17.00 uur - vertrek en terug naar de opstapplaatsen.

De rijstmaaltijd is gratis en wordt ons aangeboden volgens de richtlijnen voor het veteranenbeleid, ingesteld door de Minister van Defensie in maart 1990. Betaald moeten worden de koffie met cake en de drankjes. Voor deze excursie zullen weer de nodige bussen worden geregeld, die ons naar Oirschot en vanaf Oirschot zullen vervoeren. De kosten voor deze dag bedragen per deelnemer f 25,-, waarin dan begrepen zijn de busreis, koffie met cake, vier drankjes en de eerder genoemde rijstmaaltijd.

Het zal die dag een drukte van belang geven omdat zich voor deze dag reeds enige honderden belangstellenden hebben opgegeven.

De leden van de afdeling Zuid-Holland Zuid hebben inmiddels de gelegenheid gekregen om zich voor deze dag op te geven en de vele aanmeldingen duiden er op dat, net als voor de excursiedagen in 1991 naar Doorn en Oldebroek, er ook nu weer grote animo is.

Uitrelking Draaginsigne Gewonden:

Wederom werd in de afdeling ZHZ het Draaginsigne voor Gewonden uitgereikt. Deze keer in Zwijndrecht op vrijdag 3 april aan D.J. Bolderman, die op 19 maart 1946 door snipervuur gewond raakte toen hij zich op de waranda van een huis van de 5e Compagnie 1-8 Reg. Inf. te Klender, Java, bevond.

G.L. Meijer kreeg op 6 september 1947

een ongeval. Tijdens het vervoer van burger-personeel, raakte betrokkene gewond; hij verloor daarbij een vinger van de rechterhand. De uitreiking vond plaats door de Burgemeester van Zwijndrecht, de heer D. Corporaal in de Raadszaal in aanwezigheid van familie en bestuursleden van de VOMI-afdeling ZHZ t.w. Ger de Jong, Voorzitter, A. van Rijswijk, 1e Secretaris en J.H. van Breugel, Sociale Commissie.

Filmseizoen 1991/1992:

Het filmseizoen 1991/1992 is inmiddels afgesloten met de laatste voorstelling op 24 maart in Oud-Beijerland. In totaal werden 7 bijeenkomsten gehouden t.w. in Gorinchem, Spijkenisse, Stolwijk, Dirksland, Ridderkerk, Rotterdam en Oud-Beijerland. Opvallend dit seizoen was de aanwezigheid naast de mannen van veel dames en door de band genomen was de belangstelling voor de contactbijeenkomsten goed met uitschieters in Gorinchem, Rotterdam en Ridderkerk waar het aantal bezoekers(sters) de verwachtingen ver overtroffen. Een resultaat van deze bijeenkomsten is de groei van het ledenaantal in de afdeling ZHZ dat in het afgelopen filmseizoen met zo'n 20% toenam, waardoor het ledental niet zo ver meer van de 700 verwijderd is. Wij danken Jac. de Wit voor zijn inzet om onder alle omstandigheden paraat te zijn en nimmer te verzuimen de door hem gemaakte afspraken na te komen.

H.C. Clasquin

Vereniging Noord-Holland

Op vrijdag 1 mei 1992 houden wij onze jaarlijkse ledenvergadering in de Ripperda Kazerne te Haarlem, aanvang 10.00 uur. Al onze leden hebben hiervoor een uitnodiging gehad met het verzoek u tijdig aan te melden i.v.m. het verkrijgen van toegang tot het kazerneterrein en de door Defensie te verstrekken gratis lunch. Mocht u zich nog niet hebben opgegeven en toch willen komen, bel dan even met het secretariaat, misschien kunnen wij nog iets regelen.

Op donderdag 19 maart hebben wij een contact bijeenkomst gehad in Hoofddorp, speciaal voor de oud-militairen in Haarlemmermeer en omstreken, waar wij weer veel leden maar ook niet leden mochten begroeten. In de plaatselijke pers werden alle oud-Indiëgangers uitgenodigd en velen hebben hierna gevolg gegeven. Ook de Lokale Omroep Haarlemmermeer was aanwezig en besteedde diezelfde avond in haar programma "Gastenband" een vol uur aan onze bijeenkomst en de problemen van de oud-militairen In-

diëgangers. Als gast heb ik tijdens de uitzending enige toelichting kunnen geven en na afloop veel positieve reacties gehad van zowel bezoekers als luisteraars die blij waren met deze open en eerlijke manier van publiciteit over onze diensttijd in het vroegere Nederlands Indië.

Hoewel het organiseren van zulke bijeenkomsten best wel wat werk met zich meebrengt, is het bestuur van Noord-Holland voornemens hiermede door te gaan.

Mocht u vragen of suggesties hebben, bel of schrijf ons wij zullen u gaarne van dienst zijn.

P.L. van Muris,

secretaris Noord-Holland,
Kerkstraat 46, 2153 BK Nieuw-Vennep
tel. 02526-72933.

Door de Vereniging Indië Militairen Friesland werd een Stichting in het leven geroepen om te komen tot de oprichting van een waardig Fries Monument ter nagedachtenis aan de meer dan 150 Friese jongens die hun ouders, vrouw, verloofde of vrienden niet meer in Heitelân mochten terug zien. Sobats die óéns deel uitmaakten van de Krijgsmacht in het voormalige Ned. Indië zoals ze als één grote gemeenschap bij elkaar behoorden. Bij wie zat niet een Friese jongen in het onderdeel Ze zaten overal soms zelfs met een bataljon bij elkaar. Wij vragen al onze sobats die dezelfde doelstellingen nastreven onze makkers in het Noorden te steunen omdat een monument veel geld kost.

Gezamenlijk hebben wij een Nationaal Monument te Roermond, dat weten onze Friese vrienden. Niet alleen wij, maar ook de nabestaanden zullen in de toekomst grote moeite hebben de dagreis naar het verre Roermond te maken, schrijft het comité. Uw positieve bijdrage ziet de Stichting gaarne tegemoet voor 1 mei a.s. We zijn soepel genoeg om ook na 1 mei a.s. een bijdrage in ontvangst te nemen waarvoor het Stichtingsbestuur u bij voorbaat hartelijk dankt.

Alle provincies, steun Friesland. Samen zijn we sterk.

Bankrelatie Friesland Bank nr. 29.65.83.839, Postgiro van de Friesland Bank, Leeuwarden 811542. Nadere inlichtingen evt. Secretariaat sobat J. Spinhoven, Klipper 72, 8802 NL Franeker, tel. 05170-7241.

Groningen
H. Volders
20 Nederlandlaan
9501 CC Stadskanaal
tel. 05990 - 14870

Overijssel
J. Timmer
28 Valeriusstraat
7604 CP Almelo
tel. 05490 - 19438

Drenthe
W. Veerman
119 Gravenlanden
9407 JS Assen
tel. 06920 - 41733

Veluwe
H. J. Riemsdijk
268 Vuurdoornstraat
8171 XB Vaassen
tel. 05788 - 3182

Rivierland
G.W. Soetekouw
26 Gerstestraat
6617 CH Bergharen
tel. 08873 - 1986

Oost Nederland
J. Bekker
26 Schoolstraat
7471 WS Goor
tel. 06470 - 74574

Brabant Oost
N. den Hollander
218 Staringstraat
5343 GL Oss
tel. 04120 - 25109

Brabant West
G. Offerman
27 Susannadonk
4707 WN Roosendaal
tel. 01650 - 35343

Utrecht
W.J. Scholten
99 Comeniuslaan
3706 XD Zeist
tel. 03404 - 56838

Zuid Holland Noord
F. van der Meer
118 Londenstraat
2711 DE Zoetermeer
tel. 079 - 415046

Zuid Holland Zuid
J.H. van Brougel
167D Rottendamseweg
3332 AG Zwijndrecht

Noord Holland
J. Harmsen
26 Egelandlaan
2015 KJ Haarlem
tel. 023 - 240010

Onze Sociale Commissarissen

U vraagt zich af wat de vereniging voor U kunt doen. Prima! Maar vraagt U zichzelf ook wel eens af wat U voor de Vereniging kunt doen? En geloof me U kunt erg veel doen!

Flevoland
F.H.A.M. Franzen
13 Overgriend
1356 AE Almere
tel. 03240 - 18972

Zeeland
W. Eiveld
22 Rembrandtlaan
4532 HR Terneuzen
tel. 01150 - 14911 / 94238

Beheerder Fonds Sociale Zorg
J.G. Huijgen
60 Boemd-Gras
2804 NV Gouda
tel. 01820 - 33330

Propaganda Fonds Sociale Zorg
Mw. J.M. Holveijn
13 de Goede Hoop
2021 AP Haarlem
tel. 023 - 253058

Coördinatrice / secretaresse
Mw. A.W. Zantinge - Edens
31 van Sandickstraat
7711 HW Nieuwleusen

Voorzitter
Victor C. Bridé
117 van Nijenrodestraat
2697 RL 's-Gravenhage
tel. 070 - 3280158

Spaart s.v.p. alle soorten postzegels, gebruikt of ongebruikt voor het Fonds Sociale Zorg en stuurt ze naar Mw. Holveijn te Haarlem. Merci.

V.B.

DOELSTELLINGEN

Behartigen van ideële, materiële en immateriële belangen van de oud militairen Indië- en Nieuw Guineëgangers die bij de Nederlandse strijdkrachten in het voormalig Ned. Oost Indië, thans Indonesië hebben gediend.

Behartigen van de belangen van hun weduwe en wezen alsook van de nagelaten betrekkingen van hen die als direct gevolg van militaire dienstverrichtingen om het leven kwamen of van hen, die tengevolge van dienstverrichtingen invalide werden.

Herdenken van hen die gevallen zijn tijdens militaire dienstverrichtingen alsmede van hen, die tijdens of ten gevolge van internering, krijgsgevangenschap, ziekte of ongevallen in of door de militaire dienst zijn overleden. De vereniging tracht het gestelde doel, los van elke partijpolitieke richting, levensovertuiging of religie te verwezenlijken.

De vereniging staat open voor samenwerking, onder behoud van onafhankelijkheid, met verenigingen die zich op overeenkomstig terrein als de V.O.M.I. bewegen en aanverwante doelstellingen nastreven.

Het bestuur is van mening dat de V.O.M.I. open moet staan voor allen die gediend hebben bij de Nederlandse strijdkrachten in het voormalig Nederlands Oost Indië, thans Indonesië met toepassing van de bovengenoemde doelstellingen.

Lidmaatschap

- Een ieder die in het voormalig Ned. Oost Indië/Indonesië in Nederlandse militaire dienst is geweest.
- Weduwe van militairen die aan het bovenstaande onder a voldoen.